

NAŠE FARNÍ RODINA

Nasza Rodzina Parafialna

ročník VIII. / číslo 72.

únor 2017

Přepište Bibli!

Přepište Bibli. Troufalá slova. Přesto se s nimi můžeme čas od času setkat. Co je důvodem toho, že je někdo vyřkne, vypustí z úst? Nejčastější argumenty jsou zřejmě: „Je zastaralá, nehodí se už pro naši dobu.“ „Jsou v ní bludy, jak může dnes někdo věřit, že byl svět stvořen v 6 dnech.“ „Vědecké poznatky hovoří o něčem jiném.“ A tak bych mohl pokračovat do nekonečna a vy sami, každý z vás by mi mohl při psaní pomáhat s námitkami a větami, které sám slyšel.

V téhle věci mne zaujala odpověď Tomáše Halíka, který při rozhovoru právě takové otázky čelil. Nebude to úplně přesná citace. Novinář se ho v diskusi zeptal: „Nemyslíte si, že je na čase přehodnotit a přepsat Bibli?“ A Tomáš Halík s úsměvem odpověděl: „V žádném případě! Je nutné změnit náš pohled vnímání a hledat nové a nové interpretace napsaného.“

Úžasná a pravdivá slova. V minulosti jsme psali o rozumu a víře. Nebo chcete-li, o vědě a víře. Jsou to spojené nádoby a jedna druhou doplňuje. Dvě křídla holubice. Dvě křídla Ducha svatého, kterými nás vede k Bohu.

Přijímali Slovo nanejvýš horlivě. Každý den zkoumali písma, aby zjistili, zda vše souhlasí. (Sk 17, 11)

Když jsem byl v klášteře u Trapistů, hovořil jsem tam s knězem, kte-

rý je přicházel pravidelně vyučovat. Ptali jsme se ho, co je vlastně učí? Teologii? Filosofii? Co se učí mniši v klášteře?

A on odpověděl, že vlastně všechno. To, na co jsme se ptali a ještě sociologii, ekonomii, teorii vedení firem a další světské věci. Řekl, že jsou velmi vzdělaní a bystří. Že mají zájem o probíraná témata a kládou spoustu zasvěcených otázek. To navíc ale, nač se ptají, je: „A jak to souvisí s Písmem, otče?“ Přiznal, že mnohdy neví. A tak to odloží na

později, že se musí sám podívat. „A zvláštní je,“ řekl, „že příště, když přijedu, vždy se najde některý z nich, který se postaví s Bibli v ruce a řekne: „Už jsem to našel. Je to tak a tak a píše se o tom tam a tam v Písmu.“ A tak vlastně stejně jako ti, o kterých je psáno ve Skutcích apoštolů, denně zkoumají Písma a zjišťují, zda vše souhlasí.

Zkusili jste to někdy, stejně jako ti mniši, podívat se na Bibli jako na zdroj poučení pro každodenní situace? Vždyť...

Všechno, co bylo v minulosti napsáno, bylo totiž napsáno pro naše poučení, abychom z vytrvalosti a útěchy, kterou dávají Písma, čerpali naději. (Řím 15, 4)

Bible je velmi stará kniha. Ale v žádném případě není zastaralá! Jsou v ní uvedeny informace, které jsou nám skryty a otevírají se nám postupně, krok po kroku. Malý záček, když přijde do první třídy, také nedostane okamžitě informace vysokoškolské úrovně. Musí k nim dozrát. Postupně. Matematika je pořádkem matematika. Jen úroveň aplikace a problematika je složitější a složitější.

úvodník

Drazí Farnici, Farnice a Farničata...

... vánoční čas je definitivně za námi, ve čtvrtek odezněly koledy a liturgické mezidobí nám umožňuje vést standardní všední život v naslouchání a realizaci Evangelia v běžných záležitostech. No právě... v naslouchání a realizaci... a tady mnohdy nastává problém, neboť jak můžu něco realizovat, když neslyším, o co vlastně jde? Myslím si, že ne náhodou největší přikázání začíná slovy שמע ישראל tedy Šema Jisrael - slyš Izraeli, protože jestliže modlitbu chápeme jako rozhovor, tak je nezbytně nutné, abychom nejen mluvili, ale i slyšeli, naslouchali, a to my moc neumíme...

Základním tématem čísla Naší farní rodiny, které právě držíte ve svých rukou, je otázka, **zda vůbec čteme Bibli**. Zcela určitě ji máme ve svých domácnostech, třeba je v nějakém krásném a hodnotném provedení, třeba dokonce i na nějakém čestném místě, jenže o to se tady nejedná. Písmo svaté, Bible, Boží slovo by mělo být základem naší modlitby. Ona Kniha nemá krásně vypadat, ale měla by být opotřebovaná od každodenního používání, čtení, listování v ní, protože právě taková osahaná Bible je svědectvím našeho živého a komunikativního vztahu s Bohem. Učme se modlit Božím slovem, chtějme je slyšet a řídit se jím ve svém životě, aby naše modlitební setkání, pramen naší síly bylo skutečně setkáním v rozhovoru, nikoli pouhým recitováním ohraných básniček nebo četbou našich přání a stížností...

A ještě několik poděkování... Všem, kteří se jakýmkoli způsobem zapojili do Tříkrálové sbírky, všem, kteří se jakýmkoli způsobem zapojili do organizace Farního plesu a také jej podpořili ať už sponzoringem, nebo příspěvkem do tomboly, za každé prokázané dobro děkuji a Pán ať Vám žehná!

Przemek

úvodník

Jenže s Biblí to není tak jednoduché. Není to cesta devítiletou školní docházkou. Je to cesta duchovního zrání a rozvíjení vztahu s Otcem. A tady nikdy nikdo nemůže říct, že on je v deváté třídě a já ve třídě první. Všichni jsme v jedné jediné třídě a navzájem se obohacujeme a společně zrajeme v Boží lásce.

Jsou pasáže z Bible, které jsou hodně obtížné, a nerozumím jim. Nic mi neříkají. A stačí malá chvíle! Změna podmínek, situace... A vše je najednou jiné. Bible jako by přímo popisovala to, co se ve mně děje. Stačí málo a kniha Job je více než aktuální kniha, plná myšlenek, které sami prožíváte.

Proto třeba já osobně si ve své Bibli nic nepodtrhávám. Viděl jsem Bible protestantských kazatelů. Ohmatané a samé podtržení. Nebylo snad slovo, které by nebylo podtrženo. Líbilo se mi to. Říkal jsem si: „To by bylo něco, kdyby moje Bible jednou vypadala stejně.“ Jenže moje zkušenost s podtrháváním v jiných knihách je taková, že když je vezmu do ruky příště, už je vlastně nečtu. Jen očima rychle prolétávám podtržené pasáže. To, co podtrhnu, mě pak jakoby vede. U Bible to nechci.

Znovu a znovu se vracím k jednotlivým knihám, kapitolám a veršům a znovu a znovu v nich objevuji něco nového. Mám obavu, že kdybych si podtrhával nebo zvýrazňoval, už by se mnou Písmo nehovořilo jako dosud. Je to ale jen můj pohled, neříkám, že správný.

Využívám i jiné zdroje, jiné knihy, které mi pomáhají pochopit danou dobu, situaci, ve které se pisatel nacházel. Využívám vysvětlivky a odkazy v Bibli, které mi vysvětlují a zpřesňují napsané a tím pomáhají pochopení. Je to důležité? Já si myslím, že ano.

„Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne. Poznáte-li mne, budete znát také mého Otce; od této chvíle ho znáte a viděli jste ho.“ (Jan 14, 6-7)

V citaci z Jana je odpověď na to, proč je to důležité. Apoštolové a lidé v době, kdy byl na zemi Ježíš Kristus, měli to štěstí, že ho mohli potkávat a poznávat osobně. My máme Písmo. Skrze ně se nám zjevuje Bůh. Dává se nám poznat. A On je ta cesta, pravda i život. A tak čtu, hledám, rozjímám, přemýšlím a znovu čtu a hledám a rozjímám... A nechávám se prostupovat tím, co je psáno. A znovu

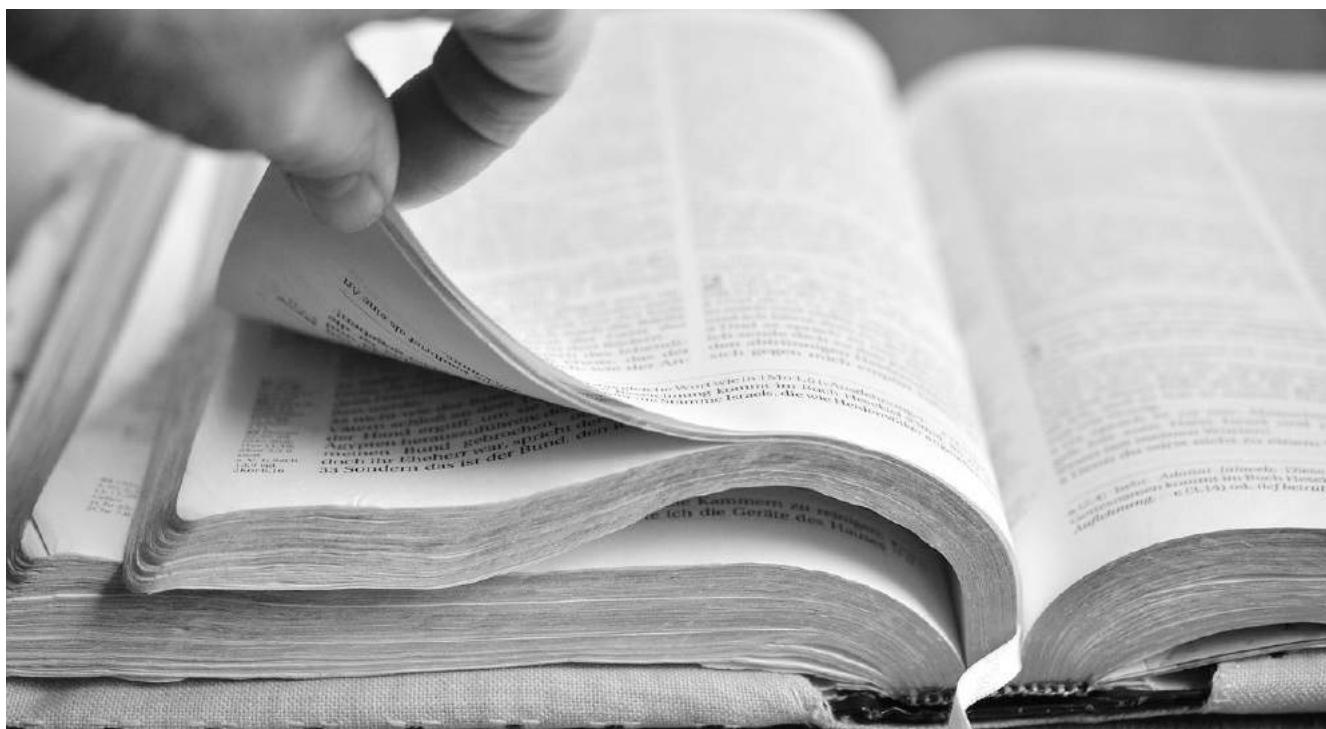
a znovu pochybuji a říkám, že nevím, co jsem vlastně přečetl. Pomáhá mi to znovu a znovu brát do rukou Bibli s otevřenou myslí. Je to, jako když sedíte s milovanou osobou a hltáte každé její slovo. Avšak vám nevadí, že už jste je slyšeli tolikrát. Prostě jste s ní rádi.

Kolik hodin jsem takto proseděl u postele dědy a poslouchal jeho historky z války. Kolikrát jsem ji slyšel? Kolikrát? Nevím. Víím ale, že nikdy nebyla stejná. Pokaždé se v ní vyskytlo něco nového, nač si děda vzpomněl a příběh doplnil. A pak. Jeho oči tak nádherně zářily. Ve svém vyprávění byl znovu mladý a plný síly. Byl šťastný, že je tu někdo, kdo poslouchá a zajímá se o něj.

Jsem přesvědčen, že náš nebeský Otec, který je láska sama, stejně tak předává svou lásku nám, když mu nasloucháme. Když čteme jeho Slovo. Když sedíme a tiše jsme v jeho blízkosti.

A tak se snažím, pokaždé pozorně poslouchat „Otče, co mi chceš říci?“ Stejně pozorně, jako jsem naslouchal dědovi. Proč? Protože jsem měl dědu rád. A protože mám rád Boha. Děda je dnes už dávno s ním a jednou budu spolu s nimi i já.

Rost'a

Biblia – Sväté Písmo – Božie Slovo

Hneď na začiatku tohto článku by som chcela podotknúť, že nejde o odborný článok :) Chcela by som sa prostredníctvom týchto slov s Vami podeliť o možnosti čítania Biblie a o moju skúsenosť s jej čítaním. Biblia – Sväté Písmo, je kniha inšpirovaná Bohom...snáď budete so mnou súhlasiť, že ide o knihu nadčasovú, je aktuálna aj dnes a má nám čo povedať aj v dnešnej dobe. Len v nej musíme vedieť čítať...aj medzi riadkami. V súčasnosti existujú rôzne preklady Biblie, doslovné i voľné. Je len na nás, aký si vyberieme, či už si necháme poradiť, alebo stavíme na náš vlastný výber. Raz nám jeden kňaz na duchovnej obnove povedal, že Biblia, ako samotná kniha, je len „nosič“, ako DVD-čko...DVD má pre mňa význam vtedy, keď si ho pustím. Môžeme to teda chápať tak, že nestačí knihu mať, treba ju aj používať. Väčšina z nás Bibliu doma má. Niektorí ju však máme pekne položenú na policičke alebo niekde na „čestnom mieste“...aj by sme ju používali, len možno nevieme ako.

Medzi riadkami...

Tiež máte niekedy pocit, že čítate úryvok z Biblie, ale nejak Vám to nedáva zmysel? Pri čítaní Biblie sa nám veľa vecí môže zdať nejasných, nezrozumiteľných. Je ťažké čítať a zároveň pochopiť niečo, čo sa odohralo v inej krajine a dávno pred nami. Mnohé súvislosti nechápeme. Nevieme, aké tam vtedy vládli pomery, nepoznáme históriu tej doby, a preto možno niektoré veci prehliadame, nepovažujeme ich za dôležité alebo sa nám zdajú nelogické. Páči sa mi objasnenie jedného úryvku z evanjelia – o slepcovi... tiež som si „to“ dovtedy nevšimla. Zaregistrovali ste v evanjeliu, kde sa píše o slepom Bartimejovi (Mk 10, 46-52)... že ten slepec odhodil plášť? Na prvý pohľad bezvýznamný čin. No plášť bol pre človeka v tej dobe dôležitý, chránil ho pred nepriaznivým počasím, v noci pred chladom...bez

plášťa mohol človek v noci aj zamrznúť. A keď niekto slepý odhodil plášť, riskuje, že už ho nenájde, keďže nevidí...ale on ho odhodil a šiel za Ježišom. Veril, že bude vidieť a že ten plášť si potom ľahko nájde. To vrhá nový pohľad na celú situáciu, však? V obyčajnom odhodaní plášťa vidíme veľkú vieru. Pre lepšie pochopenie textu Biblie je vhodné zvoliť si vydania Biblie s komentármi, kde sú mnohé veci vysvetlené. Existujú aj komentáre v knižnej podobe ku konkrétnym častiam Biblie. No to najdôležitejšie pre pochopenie Písma je modliť sa k Duchu Svätému.

Mnohé veci v Biblii treba brať doslovne, no mnohé su symbolické.

Niektoré skutočnosti je dokonca tak ťažké pochopiť, že ich Ježiš musel vysvetľovať v podobstvách. No Duch Svätý nám to všetko pomáha objasniť.

Božie Slovo môžeme počuť aj pri každej sv. omši. Keďže sa tie úryvky takmer pravidelne opakujú, niektoré už vieme naspamäť a možno máme tendenciu skoro ani nepočúvať, lebo to dobre poznáme. Ale človek sa denne nachádza v rôznom citovom rozporení, v rôznej životnej situácii. Jeden deň nám to Slovo nemusí hovoriť nič, no v iný deň ho môžeme vnímať inak. Budme citliví na to, čo nám chce Boh prostredníctvom toho - ktrého Slova povedať.

Ako na to?

V dnešnej dobe je mnoho spoločenstiev, kde sa ľudia modlia s Božím Slovom. Stačí navštíviť také spoločenstvo a niečo sa „priučiť“. Najčastejšie je využívaný spôsob

Lectio divina („posvätné čítanie“). Stretávanie sa s Bohom prostredníctvom Písma. Dá sa modliť v spoločenstve, ale je dobré sa takto modliť aj individuálne. Tiež má niekoľko variantov. Zahŕňa čítanie úryvku z Biblie, meditáciu, modlitbu, kontempláciu (prebývanie v tichu v Božej prítomnosti) a čin, skutok.

Aj ďalší spôsob lectio divina je zaujímavý. Dovoľte mi priamo odcitovať človeka, ktorý to krásne vy-

svetlí: „Ďalší, trochu odlišný spôsob, ako sa modliť lectio divina, spočíva v tom, že uvažujete o jednom slove alebo vete v biblickom úryvku, ktorý ste si vybrali. To vám umožní „vychutnávať“ text, ako to vyjadril svätý Ignác z Loyoly. Veľmi dobre to funguje pri žalmoch. Čítate napríklad 23. žalm, ktorý sa začína vetou: „Pán je môj pastier.“ Keď sa dostanete k veršu: „Pasie ma na zelených pasienkoch,“ môžete meditovať, aké by to bolo, keby ste odpočívali na zelených pasienkoch. Ak máte veľa práce, môžete využiť túto príležitosť a odpočívať pri Bohu. Alebo si môžete predstaviť miesta vo svojom živote, ktoré sú pre vás zelenými pasienkami, a poďakovať sa za ne Bohu. Vaše lectio divina môže byť také jednoduché ako modlitba odpočinku alebo nevýslovná vďačnosť.“ (James Martin SJ)

Mne osobne sa najviac páči štýl modlitby s Bibliou, kedy si prečítam vybraný úryvok...a takmer vždy sa tam nájde nejaké slovo, slovné spojenie, ktoré sa mi buď páči, alebo ma nejako „vyruší“, alebo mám pocit, že hovorí do mojej situácie...niekdy je dobré si to napísať, aby sme sa mohli v priebehu dňa kedykoľvek k tomu slovu vrátiť...a opakovať si ho. Je to akoby istý spôsob meditácie a zmyslom takejto modlitby je neustále prežívanie Božej prítomnosti (niečo podobné, ako „Ježišova modlitba“, kedy opakujeme: „Pane Ježišu Kriste, Synu Boží, zmiluj sa nad mnou hriešnym“). Občas mám pocit, že nič zo Slova, ktoré čítam, nie

je pre mňa...aj to je možné...no niekedy po čase to dá zmysel. Ale niekedy aj nie :) Dôležitá je pravidelnosť takejto modlitby. Tiež mám obdobia, kedy to akoby ide a obdobia, kedy to akosi nejde. Netreba sa vzdávať alebo to celé hneď zavrhnuť. Je dobré sa snažiť.

Kniha či mobil?

V súčasnosti, keď aj technika ide rýchlo dopredu, je Biblia prístupná tiež v elektronickej forme. Sú aj aplikácie, prostredníctvom ktorých si vieme Bibliu dostať do mobilu – je to praktické a tým pádom môžeme mať Božie Slovo vždy pri sebe. Aj keď – osobne ma viac fascinuje knižná podoba Biblie :) Môžem si tam podčiarkovať, robiť si

poznámky a poznačiť to, čo potrebujem. Niektorí ľudia dokonca svoju Bibliu nikomu nepožičiavajú. Práve kvôli tomu, že si tam značia svoje veci, strážia si svoje súkromie s Bohom :)

Čo dodať...

Či už si vyberieme Bibliu v mobile alebo na papieri a nech si zvolíme akýkoľvek spôsob modlitby so Sv. Písmom, nech je to pre nás čas stretnutia s Bohom. S Bohom, ktorý nás chce objasniť, ktorý nás počúva a tiež k nám hovorí. Tak teda prajem sebe i Vám veľa radosti v Božej prítomnosti.

Anička

Jak jsem se rozhodla přečíst Biblii

Je mi právě tolik, kolik je. Pro ty mladší jsem stará, pro ty starší mladá. Takže střední věk. Proč to zde řeším? Ne, neprožívám krizi spojenou se stárnutím. Cítím se zaháněnou, chci se vám totiž k něčemu přiznat... Nikdy jsem nepřečetla celou Biblii. :(Nejznámější, nejvydávanější, nejčtenější a nejprekládanější knihu na světě! Dokonce jsem ji do jisté doby ani neměla doma (nepočítaje Biblii pro děti).

Kdy přišel vlastně ten zlom? Co mě přivedlo k rozhodnutí Biblii otevřít a číst?

Za pár týdnů tomu bude rok. Na doporučení jsem si do svého chytrého telefonu nainstalovala, jak mladí s oblibou říkají, apku... Biblii. Denně jsem ji otevírala, abych si přečetla citát dne a zamyslela se nad ním. Před Velikonocemi jsem se rozhodla absolvovat plán čtení pro postní období, jako přípravu na Velikonoce. Každý den nějaký úryvek z Bible, k tomu text k rozjímání. Den ode dne jsem byla blíže Kristovu utrpení, jeho bolesti, ale také oslavení, vzkříšení. A také mi při každém otevření aplikace naskakovala před očima nabídka ročního plánu čtení Bible. Po čtyřiceti dnech „masáže“ jsem se rozhodla, že to zkusím.

První, druhý, třetí... osmý... patnáctý... čtyřicátý den plánu za mnou. Pohoda! Apka mi dává kapitolu ze Starého i Nového Zákona současně a v přiměřeném množství.

První, druhý, třetí... osmý... patnáctý... čtyřicátý den plánu za mnou. Pohoda! Apka mi dává kapitolu ze Starého i Nového Zákona současně a v přiměřeném množství.

ném množství. Našla jsem dokonce ve svém dni ustálený čas, kdy usedám k četbě a vyplatilo se... jenže... než... až do té doby, kdy se našlo něco, co narušilo můj stereotyp, který jsem k té pravidelnosti potřebovala. Den nebo dva ve skluzu, to snad rychle doženu! No jo, ale co dělat, když jsem už pozadu mnohem více dní? Dokonce mi přišel email z aplikace, že jsem v plánu pozadu. Fajn, měla bych se ke čtení vrátit! Zpoždění bez problémů doženu, prostě si vyčlením více času na čtení (sice nevím, kde ho vezmu, ale nějak to udělám, něco ze svého denního plánu prostě vyškrtnu...). A je to!

Denně plním dva, tři, čtyři čtecí plány, abych se posunula. Jedno mé já mi klepe po rameni, jak jsem skvělá, plán téměř dohnán. Mé druhé já je však někde v koutku duše zkroušeno. Proč? Vždyť plním plán! Čtu! Tak co je špatně?! ... Co? Ty to nevidíš? Tak se zamysli. ZA-MYS-LI! Ano, čteš. Ale pouze ČTEŠ. Čteš, abys četla, abys měla splněno. Nic víc, nic míň... Ano, to je to! Čtu pouze řádky, slova. Slova bez jejich obsahu... Tak takto ne! To opravdu nechci. Nechci číst něco, nějaký text. Chci číst Biblii, chci

spatřit její poselství. Chci uslyšet, co mi v ní Bůh říká a ukazuje. Chci číst s otevřenýma očima. Takže je rozhodnuto, tudy cesta nevede.

Potlačuji svou hrdost a v nabídce volím možnost „dohnat plán“, což mne posune o nepřečtené dny zpět. Pokračuji tedy svým vlastním tempem a dle možností. Někdy pravidelně, jindy s menšími či většími pauzami, občas znovu a opět využiji dohnání plánu. Ale čtu. Nechci to vzdát.

A jak to vypadá s mým rozhodnutím dnes, tedy téměř po roce? Změnila jsem svůj plán, pro svůj vnitřní klid. Již tedy neplním roční plán čtení, ten jsem vzdala už dávno (apku však stále pro čtení vyu-

žívám). Můj plán je přečíst Bibli. A jestli to bude za rok, dva, tři... už neřeším.

Nechci být součástí statistik a vtípků, které si na nás, katolíky, povídají věřící z ostatních církví. Ostatně potvrdila mi to i kolegyně, která se podívovala nad faktem, že se snažím číst Bibli. Z jejich úst jsem uslyšela slova, která mne zamrzela a která jsou na druhé straně mým hnacím motorem. Jistě se na mne nebude zlobit, když je použiji ve svém článku. Třeba je někdo z vás na tom stejně jako já a pomohou mu v jeho rozhodnutí, odhodlání a vytrvalosti.

„Ty čteš Bibli?“

„Ano, je na tom něco špatného?“

„Nezlob se, nemyslela jsem to zle. Jen ze své vlastní zkušenosti z evangelizace ti můžu říct, že jsi jedna z mála katolíků, kteří čtou Bibli.“

„Jak to myslíš, že jsem jedna z mála?“

„Mluvila jsem se spoustou katolíků. Všichni se oháněli frázemi z Bible, které slyšeli v neděli na mši. Při delším povídání jsem ale zjistila, že Bibli nikdy nečetli. Mnoho z nich dokonce ani doma Bibli nemělo... Už chápeš?“

UŽ CHÁPEŠ?

Monika

Co pro mě znamená Bible? - anketa

Co pro mě znamená Bible? Je to můj průvodce tímto životem. Sáhnu po ní, když jsem ve smutku i v radosti. Čtu ji trhaně a náhodně. Nejsem její dokonalý čtenář a asi ji nikdy nepřečtu celou. Hodně pro mě znamená ta má osobní Bible. Dostali jsme ji s manželem před dvaceti šesti lety od lidí, které jsme ani moc neznali. Od rodičů manželova spolužáka. Věděli, že jsme si prošli složitým obdobím, ztrátou společného a nejbližšího třítydenního človíčka. Moc jim za tento dar děkuji. I v této spojitosti vždy, když ji otvírám, naskakují mi slova jako lék, laskavost, nelhostejnost a vděčnost.

Poprosila jsem pár náhodně vybraných přátel a známých o kratičkou, výstižnou a srdcovou odpověď na otázku „Co pro mě znamená Bible“. Podotkla jsem, že by bylo fajn odpovědět ihned po otevření mého mailu, aby odpověď byla co nejupřímnější a nejtrefnější. Neuběhla ani půl hodina a odpovědní maily se opravdu hromadily. Díky moc všem.

Bývalý šéfredaktor našeho farního časopisu, Pavel V.:

„Každodenní nevyčerpatelná pokladnice a studna toho, co Bůh ke mně mluví, a zároveň pobídka k tomu, abych mu svým životem co nejlépe odpověděl. Není to nic složitého - rozjímání nad evangeliem z denních liturgických čtení je krátké a obsáhle postupně všechno.“

Houslistka, muzikantka, ta, která věří, že pravda a láska vítězí nad lží a nenávistí – Petra K.:

„Bible je pro mě dosud nepřečtená kniha čekající u postele. Mám ráda Žalmy, Knihu moudrosti, Přísloví. Lis-tuji ráda v Evangeliích a v Listech svatého Pavla.“

Další skvělá muzikantka a pravdoláskařka Dagi:

„Napadlo mě - autorita, útěcha, výzva, záhada“

Jeden z našich bývalých, třeba ještě budoucích, přispěvatelů do časopisu Ryszard W.:

„První, co mne napadlo: Boží Slovo - setkání s živým Bohem.“

Osobnost, která mě naučila respektovat a být respektována – Květko S.:

„Bible je bestseller, kultovní kniha, tisíc lék, zeměpisný průvodce i průvodce dějinami, encyklopedie a Slovo, které se dotýká mého nitra. Když jsem přehlcená informacemi a nejsem schopná se soustředit na žádnou knihu, otvírám Bibli. Vždycky je to pro mě posvátná chvíle, kdy vnímám Boží přítomnost. Znamená pro mě důvěrné setkání a Bytí s Kristem, který mě přivádí k lidem. A i když často nerozumím většině textu a souvislostem, nestydím se za to. Jen věřím, že mě vede po dobré cestě.“

Jeden z našich bývalých karvinských a stále milých kněží – Darek S.:

„Dopis od Boha.“

Člen skupiny Oboroh, kterému právě vychází druhé sólové CD „Dobré nebe dobře ví“ – Roman Do-stál:

„Ukažu ti cestu, budu ti radit ... Pokażę Ci drogę, udzielię rady“

Výborný karvinský kytarista, dnes už Pražák – Petr N.:

„Bible je pro mě návod na život.“

Karvinská poutnice do Santiaga de Compostela – Hanka S.:

„Bible je pro mě zdrojem inspirace k životu, potěšením a povzbuzením, abych mohla vždy vstát a jít dál.. :-)”

Člen jiné církve, sboru, osoba, s kterou máme někdy hodně odlišné názory (třeba ve výkladu Bible) a někdy zas hodně podobné (ve hře na volejbalu) – Pavel G.:

„Bible je pro mě:

- zdroj věčného a plnohodnotného (i zemského) života
- setkání s Pánem Ježíšem Kristem, Nebeským Otcem, Duchem Svatým
- poznání absolutní pravdy, lásky a svatosti
- setkání s lidskými životními příběhy (takovými, jaké ve skutečnosti byly, bez příkras a korektností).“

Nejuzsměvavější karvinská farnice, která nám zpřístupňuje mše svaté svým zpěvem a hrou na varhany – Danka S.:

„Kniha knih, nejčtenější kniha na světě, která by neměla chybět v žádné rodině. Citáty z ní mě podvědomě provázejí denně. Je to dobrá zpráva pro nás, plná životních zkušeností a zkušeností s Bohem. Byť v našem lidském životě někdy náročná pro uskutečňování. Ale vyplatí se podle ní žít. :-).“

Moje milovaná sestřička Bobek (Bobek proto, protože je mladší a já byla Bob :)):

„Kdybych si musela vybrat jednu jedinou ze všech úžasných knih na světě, kterou bych směla do konce života číst... byla by to rozhodně Bible.“

Dlouhá, ale opravdu rychlá odpověď mého bratrance z Polska – Eugeniusz:

„Co dla mnie znaczy Biblia?

Biblia, Pismo Świąte, zbiór ksiąg Starego i Nowego Testamentu, historia przymierza Boga z człowiekiem. Starego, ale i Nowego Przymierza. Historia miłości Boga do człowieka. Możliwy rzecz, najbardziej doskonałej, cierpliwej, oddanej bezgranicznie Miłości do końca, do pełnego wyczerpania, do zatracenia samego siebie i to pomimo rażącej nieraz niewdzięczności i obojętności ze strony człowieka! Nie bezimiennego, ale konkretnego...każdego z nas.

Biblia to Dobra Nowina, Słowo życia, nadzieja zmartwychwstania. W niej widzimy całe ludzkie życie...od jego stworzenia, przez trudy i upadki, powstawanie z nich, aż po śmierć i zmartwychwstanie.

Biblia to pokarm życia, który codziennie spożywamy...w czasie Eucharystii, modlitwy indywidualnej, rozmyśleniem nad Słowem.

Biblia to słowo Boże, Słowo,które stało się ciałem i zamieszkało wśród nas (por. ewangelia wg św. Jana). Jest

wśród nas, dla nas! Dla Ciebie i dla mnie. Dzielimy się tym słowem, niech przez to mnoży się. Niech Dobra Nowina szerzy się, bądźmy jej Apostołami...tu na ziemi, w swoim otoczeniu, miejscu pracy, rodzinie, znajomych. Dzięki Biblii wiem, jak żyć...by osiągnąć cel - zbawienie. Staram się żyć dobrze, by samemu wypełniać wolę Bożą, ale również tak, by moim słowem i czynem wskazać innym Dobrą Nowinę.“

Eugeniusz

Jedna z nejmilejších a nejlaskavějších lidí, kterou jsem kdy potkala – L. A:

„Kniha, co připomene mi, že Bohu patří dík, taky co napomene, když spáchám ten den hřích. Nebo poradí, po duši pohladí. Někdy mi hrůzu nahání, žalmy pak smutek zahání.“

Jeden z mála lidí, kterým věřím, že Bibli opravdu přečetli a nevynechali ani jeden řádek – Pavel M.:

„Dar Boží / Dar shůry / Dar Ducha svatého / Dar lásky / Dar milosrdenství / Dar odpuštění / Dar Pokory / Dar ponaučení / Dar vedení / Dar modlitby / Dar pokoje / Dar vděčnosti ... ve zkratce...“

A tady také vím, že rozhodně na její Bibli prach nenajdete – Marcelka M.:

„Slovo Boží - mám-li trápení, starosti, radosti - hledám zde odpověď a také ji najdu.“

Když se před 30 lety setkal můj tehdy nevěřící budoucí manžel s tímto člověkem, už tehdy si řekl, ti katolíci asi nebudou tak špatní lidé! – Josef F.:

„Objemná kniha, co se nedá přečíst:-)”

Malá drobná žena se srdcem na dlani – Renatka W.:

„Bible, to je velké moudro.“

Krásná a chytrá žena, s velkým nízkým sebevědomím, přitom mi byla vždy vzorem, ve všem jsem se jí chtěla vyrovnat. Vděčím jí i za svou víru. – Monika P.:

„Já nevím, jsem fakt hloupá. (NENÍ!) Navíc služebnice nehodná, co se málo modlí a málo Bibli čte... Je to tak

mnohohrsvtá kniha a asi ji nikdy úplně neporozumím. Přesto je pro mě Písmo jako maják v rozbouřeném moři, pevný bod v šíleném světě, ... Bůh na dosah ruky."

Muž s tituly před jménem i za jménem, profesor, matematik, překladatel, psycholog, fotograf, ale hlavně cestoval po divokých horách celého světa a největší znalec všech rostlin a stromů, kterého znám. – Ivo Müller:

„Ahoj Kamilo, už podle předmětu „mejlů“ jsem tušil nějakou kulišárnu, ale touhle otázkou jsi mě opravdu zaskočila...

Nejsilněji ke mně stále hovoří ty pasáže z Bible, které popisují Ježíšovo působení. Nicméně Bible jako celek, přiznám se, už pro mě zdaleka neznamena tolik, co dřív. Pro inspiraci o Božím díle stále častěji sahám po knize Přírody...

Ale mám ještě asociaci na „Bible+Kamila“: Díky tvému dárku (anglické knížce) se postupně seznamuji s rostlinami, o nichž je v Bibli zmínka, a společně s dětmi si vyhledáváme příslušné citáty a porovnáváme anglický překlad s českým.

Moc zajímavé. Díky, Kamilo.

(Zde patří díky naší farní knihovně, ze které byla tato velmi zajímavá kniha vyřazena...možná neprávem, ale věřte, že je v dobrých rukou.)

Muž, skrze jeho texty a melodie Bůh mluví ke mně a tím utvrzuje, že má víra je živá – Jarda Svoboda:

„Milá Kamilo, včera v noci jsem si zapsal do deníku: Víra, ve které Bůh nemluví ke svým věřícím, je mrtvá víra.

Nevím, jestli je to odpověď na Tvoji otázku, ale je to první, na co jsem si vzpomněl při přečtení Tvého mailu. Čtu teď bibli (a myslím tím hlavně starý zákon) tímto pohledem.

Jarda“

A moje druhé já? Kamarádka na život a na smrt? Ivanka K.:

„Bible je pro mě teplo.“

Jasně a stručné zakončení. Na chvíli jsem se lekla, že napsala – Bible je pro mě peklo, jednak je to velká šprýmačka a jednak je fakt, že Bible je velmi složitá a těžká kniha. Ale napsala teplo. Zkuste Bibli otevřít a třeba vás také zahřejí slova, na které natrefíte.

Kamila F

Biblické appky

Dnešní moderní technologie, především chytré telefony (ale nejen), nabízí mnoho možností. Mimo jiné je možné si stáhnout do mobilu aplikaci s textem celé Bible, a tím pádem jej mít neustále u sebe. Na tom ale mnohé aplikace zdaleka nekončí. Některé nabízejí speciální rozpisy na přečtení Bible za rok, dva, nebo tři, kde je možné si přehledně zaškrtnout, co již mám přečteno. Některé aplikace pro změnu nabízejí možnost ukázání krátkého citátu z Bible na každý den. Některé aplikace nabízejí jen jeden překlad Bible (pro češtinu je to nejčastěji Český ekumenický), v jiných je možné si vybrat (bohužel Jeruzalémská Bible se ještě v žádné aplikaci neobjevila : ().

Svět aplikačních Biblí je rozmanitý, proto jsme se rozhodli vám přinést aspoň malý přehled dostupného. Základem je znát operační systém mobilu.

YouVersion.com / Bible.com	operační systém: iOS, Android, Windows Phone	
Je zde Český studijní překlad, Nowa Biblia Gdańska, Słowo Życia, Biblia Gdańska, Uwspółczesniona Biblia gdańska, a mnohé jiné jazykové verze. Program nabízí množství dalších funkcí, jako je citát na každý den, rozjímavé čtení, plán čtení Bible apod.		
Bible.is	iOS, Android	
Umožňuje biblický text poslouchat v různých jazycích, nabízí verzi pro neslyšící a verzi pro děti.		
PocketSword	iOS	
Dostupné překlady: Český ekumenický překlad, Český studijní překlad, Bible 21.		

Accordance	iOS	
Umožňuje perfektní práci s originálními jazyky - včetně analýzy jednotlivých slov textu, použití překladových slovníků apod.		
AndBible	Android	
Off-line četba nebo poslech Bible, poznámek, slovníků an křesťanských knih. K dispozici je Český ekumenický překlad, Biblia Tysiąclecia, Biblia Gdańska...		
Bible do mobilu	platforma JAVA (bez operačního systému)	
Umožňuje dělat záložky v textu, vyhledávat podle slov, poslat verše jako SMS. Je zde mimo jiné Český ekumenický překlad a Bible 21.		
Go Bible	platforma JAVA (bez operačního systému)	
Velké možnosti v nastavení a další funkce: volby barvy témat a písma, velikost písma, vyhledávání slov nebo veršů, možnost přímého zaslání vybraného verše jako sms či MMS atd. Nabízí Český ekumenický překlad, Biblię Tysiąclecia, Biblię Warszawską (Brytyjka), Biblię Warszawsko-Praską, Biblię Gdańską		
Pismo Święte	iOS, Android, Windows Phone	
Pismo Święte po polsku (Biblia Tysiąclecia IV i V wydanie), czytania z liturgii dnia, brewiarz, modlitwenik, Twitter papieža Franciszka i inne.		
www.vezmiacti.cz	internetové stránky	
Iniciativa v Brněnské diecézi v letech 2013-2015. Nabízela rozpis čtení Bible. Iniciativa sice již skončila, ale podle rozpisu je možné se řídit i dnes :)		

Terka

Rostárny o ničem...?

„Chce-li někdo přijít za mnou, ať zapře sám sebe, ať na sebe vezme svůj kříž a ať mě následuje.“ (Mt 16, 24)

Tuhle větu řekl Ježíš svým učedníkům. A řekl ji i nám. I my jsme Jeho učedníci. Každý z nás by se jednou rád shledal s naším Otcem na věčnosti v Božím království. Kam jinač bychom měli jít? Vždyť On sám nám řekl, kam jde, kam za Ním máme přijít. **„Vyšel jsem od Otce a přišel jsem do světa. Opět opouštím svět a jdu k Otci.“ (Jan 16, 28)**

Následovat někoho, koho vidíme, je snadné, prostě jdeme tam, kam

jde on. Šlapeme chvíli s ním, vedle něho, chvíli za ním, ale stále v jeho blízkosti. Povídáme si, smějeme se... Jak ale následovat někoho, kdo tu fyzicky není. Jak následovat Boha? Jak následovat Boha, který je všude. Kamkoliv se otočíme, tam je. Kamkoli pohlédneme, tam je. Jak ho následovat? Kam? Kterým směrem?

„A k místu, kam jdu, cestu znáte.“ (Jan 14, 4)

A ještě navíc tohle! Když známe cestu, znamená to, že po ní můžeme jít sami. Takže následovat a vlastně nenásledovat. Mohu jít sám. Každý z nás může jít

Zapři sám sebe...

sám a přitom vlastně s Ním. Protože On tu je. Je tu, i když Ho nevidíme. **„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne.“ (Jan 14, 6)**

Ta cesta je ve víře. Je to cesta skrze Něj. Skrze vztah s Ním. Jenže ono to není tak jednoduché! Jak je psáno zase jinde v knize knih: i démoni věří, že Ježíš Kristus je Pán. Takže jen ve víře to nebude! Abychom za Ním přišli, máme **zapřít sami sebe**, pak máme **vzít na sebe svůj kříž** a v neposlední řadě Ho máme **následovat**. Není to jen o víře, je to i tom něco vykonat, zapřít – vzít – následovat.

„Vpravdě, vpravdě vám říkám, kdo věří ve mně, bude sám také konat skutky, které konám já...“ (Jan 14, 12)

Jan zaznamenal slova Ježíše, který přímo říká, že pokud v Něj věříme, budeme konat stejné skutky, které konal On. A jsem v háji! Věřím v Něj. Ale copak mohu utišíť bouři? Mohu proměnit vodu ve víno? Mohu nechat někomu dorůst ruku? Bude to ještě trochu jinak.

Ano, naše víra se projevuje skutky. Tím, co konáme, ukazujeme, v co věříme.

Je to stejné, jako když vám nějaká společnost vykládá a všude píše, jak je pro ni zákazník, tedy vy, důležitý. Stačí do té společnosti zatelefonovat. Hned víte, jak důležití pro ně jste a jestli to, co píší, je pravda. V tom, co dělají, jak s vámi jednají, mluví, se pozná, kde je pravda.

V tom, co děláme, jak mluvíme o druhých, se pozná, v co vlastně věříme. Věříme opravdu v to, co deklarujeme?

Takže následovat Ježíše je konat úplně obyčejné každodenní skutky lásky a respektu, stejně jako je dělal On. Nemusí to být hned zázraky. Stačí jen trocha lidského porozumění. Trocha lidské pozornosti. Trocha lásky.

Následovat Ježíše! Znamená to vědět, kým byl. To, kým byl, kým je, mohu poznat z toho, jak jednal, co dělal. Musím číst Bibli, abych Ho poznával, abych nechal působit Jeho mystérium, Jeho tajemství na sebe sama. Pak mohu následovat. Pak mohu konat. Konat tak, jak by jednal On. Stejně jako když poznávám mně milou osobu. Každým dnem, každou hodinou, každou minutou je mi bližší a bližší. Znáám ji nakonec tak dokonale, že vím, co v následující chvíli udělá, řekne. A přitom stále znovu a znovu žasn timer nad tím, jak je tajemná a kouzelná.

V tom mi pomáhá Bible. Poznat Ježíše. Poznat Boha. Poznat svého Otce. Pomáhá mi poznat, jak by se v určitých situacích zachoval, jak by jednal. Co udělal, když Ho Petr zapřel? Jak se zachoval, když před Něj předvedli cizoložnou ženu? Co řekl, když Ho bili? Co cítil, když Mu umřel přítel?

V těch příbězích je pravda o Bohu. Je v nich život. Je v nich ukázaný směr, cesta. **„Já jsem ta cesta, pravda a život.“** Je v nich ukázano, jak žít, abychom mohli jednou přijít za Ním tam, kde už na nás dávno čeká.

Ale je to tak jednoduché? Ne, určitě není! Chce to **zapřít sám sebe**. A to v celé šíři toho, co to slovo znamená.

Dokážeme to? Když nic jiného, můžeme se o to alespoň snažit, pokoušet se.

Zapřít sám sebe. Myslet víc než na sebe na toho druhého. Proč to říká? Proč tak jedná? Co je důvodem jeho chování? Jak se v té chvíli cítí? Obrátit svou pozornost od sebe, ke svému bližnímu. Zapřít sám sebe. Přestat si myslet, že mám patent na rozum. Snažit se pochopit. Nedávat řešení, která jsou dobrá pro mě. Nesoudit podle svých měřítek. Moje pravda nemusí být dobrá pro toho druhého. Mám jiné zkušenosti, jiné dovednosti, jiné předpoklady. Nacházím se v jiné pozici.

Představte si, co by se dělo, kdyby Ježíš soudil druhé ze své pozice toho, který vše ví a zná? Kým bychom byli v jeho očích my? Mohli bychom obstát? Garantuji vám, že nemohli. Ani náhodou! A přesto se ke každému kolem sebe choval s pokorou a láskou. V každém viděl to dobré. Potenciál, který v sobě každý z lidí má. I my bychom měli. Představte si, co by se stalo, kdyby sv. Josef nezapřel sám sebe? Kdyby dal na to, co si o něm druzí pomyslí. Kdyby posuzoval Marii podle tehdejších zvyklostí. Kdyby nechal víc promlouvat své představy

o tom, co by se mělo a jak by se mělo. Co by bylo, kdyby tehdy, když k němu mluvil anděl, nezapřel sám sebe? Byl by v tomto světě otcem Ježíše? Měla by Marie manžela, který ji pomáhá a doprovází? Jaká by byla Sv. rodina? Jaká, kdyby Josef nezapřel sám sebe? Svě představy o tom, jací by měli být lidé kolem něj. Představy, které do něj zapsali.... Kdo je do něj vlastně zapsal? Bůh???

Zapři sám sebe! Člověče, nesud', nemáš na to právo! To přísluší jen Bohu. Nemysli si, že tvůj pohled na svět je jediný správný. Nemysli si, že všichni musí žít podle tvých měřítek. Jen Bůh ví, která ta měřítka jsou správná. My všichni se jen snažíme přiblížit se Jemu, abychom jednou mohli přijít za Ním.

Pomluvy, uštěpačné poznámky, hodnocení života druhých, hádky, které nikam nevedou, urážky.... Je tohle láska? Je tohle „milovat bližního svého jako sebe sama“? My všichni, každý z nás, bychom chtěli, aby si nás druzí vážili, aby respektovali naše názory, aby nás chápali, aby se zeptali, když jim není něco z našeho jednání jasné, aby o nás mluvili hezky, aby nám odpustili, když uděláme chybu, aby..... Aby!

„Chce-li někdo přijít za mnou, ať zapře sám sebe, ať na sebe vezme svůj kříž a ať mě následuje.“

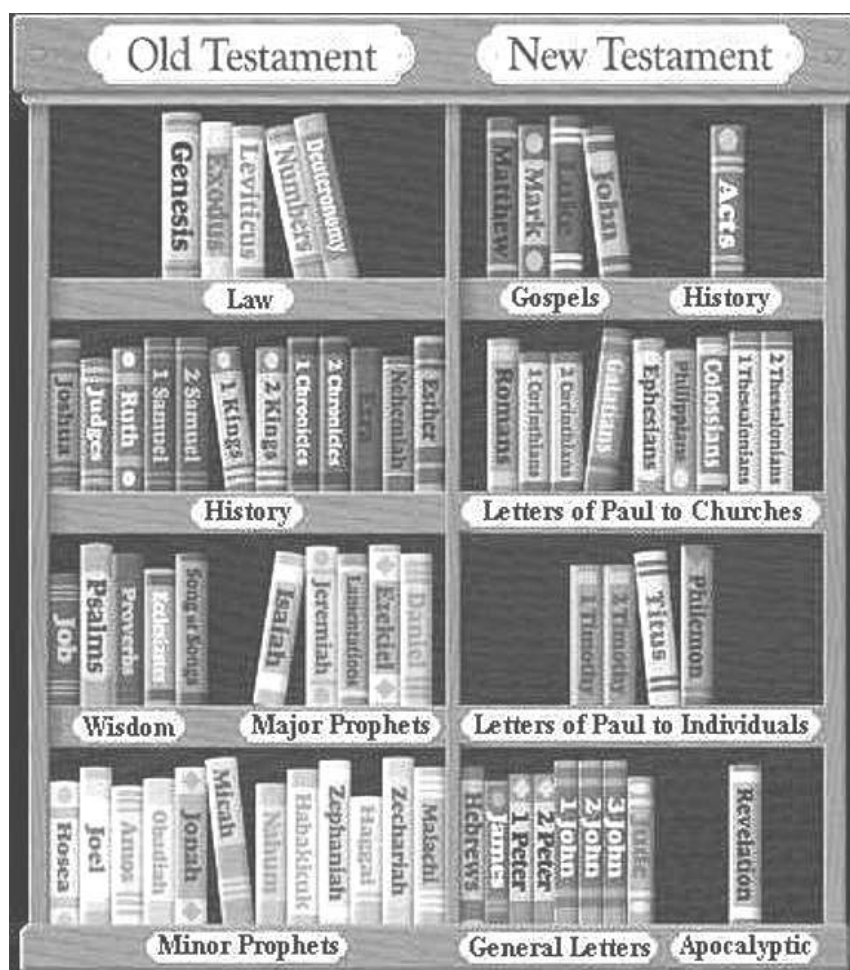
Zapři sám sebe, člověče! Přestaň vidět rudě, když se tvůj bližní nechová podle tvých představ. Ptej se, hledej, pochybuj, dávej znovu a znovu šanci, odpouštěj... Protože tak se k tobě chová tvůj Bůh... Zapři sám sebe a následuj Ho...

Tohle v té větě z Bible vidím já. Co v ní vidíte vy? Co pro vás znamená?

Rost'a

English for Parish

BOOKS OF THE BIBLE

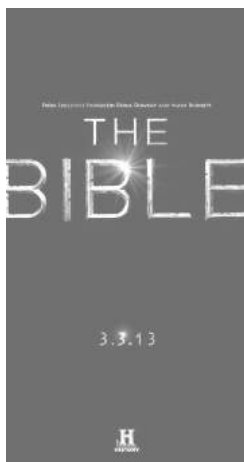
BIBLE QUIZ

- How many apostles did Jesus have?
 - 7
 - 10
 - 12
- On what day of Creation did God create man?
 - first
 - sixth
 - seventh
- What does Jesus' name, Immanuel mean?
 - God with us
 - Strong Man
 - God is gracious
- Who was Jesus baptized by?
 - Peter
 - Timothy
 - John
- Who filled an Ark with animals?
 - Noah
 - Moses
 - Abraham
- Which disciple betrayed Jesus?
 - John
 - Judas Iscariot
 - James

VOCABULARY:

Apostles – apoštolové
creation – stvoření
gracious – laskavý, vlídný
to be baptized – být pokřtěn
Ark – archa
to betray - zradit

Správně odpovědi: 1c, 2b, 3a, 4c, 5a, 6b

The Bible (TV Mini-series – 2013)

The Bible is a television miniseries based on the Bible. It was produced by Roma Downey and Mark Burnett and was broadcast weekly between March 3 and March 31, 2013 on History channel. It has since been adapted for release to theaters as a feature film (138 minutes), the 2014 American epic biblical drama **Son of God**.

REVIEW:

Author: *sallyannph* from Canada, www.imbd.com

"I thought this was EXCELLENT!!!! The special effects made it SO realistic, the story line loosely true to the "Word" (remember trying to keep a thread through all these stories and through the total bible "must" have been difficult at best). The actors who played these characters did a beautiful job,"

Perly papeže Františka

V tomto článku bych chtěla shrnout jednu důležitou, v současné době velmi aktuální promluvu otce Františka, se kterou jsem se seznámila prostřednictvím Radia Vaticana.

Papež: Dovolme naději, aby překonala naše obavy (25. 1. 2017)

Na katechezi ve Vatikánské aule Pavla VI. se papež František věnoval otázce naděje a zmínil se také na příkladu Judit o ženské statečnosti, které touto cestou vzdal hold.

V rámci této promluvy na nás apeloval, abychom nekladli nikdy Bohu podmínky, abychom Bohu důvěřovali a ztotožnili se s myšlenkou, že Boží záchrana a pomoc k nám může přijít v úplně jiné podobě, než bychom očekávali.

Papež zde mimo jiné řekl: *„Prosíme Pána o život, zdraví, lásku a štěstí – to vše je správné, avšak za vědomí, že Bůh dokáže vyzískat život také ze smrti, že rovněž v bolesti lze zakusit pokoj a že i v samotě může spočívat vyrovnanost a v pláči blaženost. Nemůžeme Boha poučovat, co by měl dělat a čeho bychom měli zapotřebí. Ví to lépe než my a máme Mu důvěřovat, protože naše cesty nejsou Jeho cestami a Jeho smýšlení není naše.“*

Na příkladu Judit papež ukazoval cestu naděje, pokojného očekávání, modlitby a poslušnosti. Na příkladu této statečné ženy ukazoval statečnost ve víře a skutcích. Apeloval na nás, abychom se nevzdávali, uskutečňovali svůj plán, ovšem za trvalého postoje víry, ve kterém člověk přijímá z Boží ruky vše a je si jist jeho dobrotou.

Připomeňme si tedy příběh této statečné ženy, která vyniká mezi ženskými postavami Starého Zákona. Je to velická hrdinka svého národa. Biblická kniha nesoucí její jméno vypráví o mohutné vojenské kampani mocného a neporazitelného krále Nabuchodonozora, který vládne v Ninive a rozšiřuje hranice své říše porážkami a podrobováním všech okolních národů, rozsévá smrt a zkázu a dostává se až k zaslíbené zemi, čímž ohrožuje život synů Izraele. Nabuchodonozorovo vojsko pod vedením velitele Holoferna při obléhání judského města Betulie odřízne jeho obyvatele od zásobování vodou, čímž oslabuje jejich odpor, až je dovede k zoufalosti, což nakonec vyústí v situaci, kdy se obyvatelé shromáždí kolem předáků města a žádají je, aby se vzdali nepřítelům. Prosí o to zoufalými slovy: *„Teď už nám nepomůže nikdo. Bůh nás vydal do jejich rukou, abychom před nimi padli žízni a nadobro zahynuli“ (Jdt 7,25-26).* Předák však neztrácí naději a snaží se jí poskytnout také lidu, a proto navrhuje, aby město odolávalo dalších pět dní a ještě počkalo, zda nepřijde Boží zásah přinášející záchranu. Lidé tak dopřáli Bohu pět dní na to, aby je zachránil, ale již neměli důvěru, čekali na nejhorší. V této situaci se na scéně objevuje Judita, vdova, statečná žena nebývalé krásy a moudrosti, která ke svému lidu promlouvá jazykem víry. Proto promlouvá k lidu těmito slovy: *„Pokoušíte Pána Všemohoucího! (...) Ne, bratři, jen nepopouzejte Pána, našeho Boha. Nemá-li v úmyslu zachránit nás, než vyprší ona lhůta pěti dnů, může nás ochránit v takové době, jaká se mu zlíbí, stejně jako nás před tváří našich nepřátel může zničit. (...) Spíše k němu volejte o pomoc v trpělivém očekávání záchranu od něho. Bude-li mu to milé, on náš hlas vyslyší“ (8,13.14-15.17).*

A sami na základě tohoto příběhu víme, že její postoj byl správný. Bůh nakonec město zachraňuje.

Vydejme se tedy cestami naděje a svěřme se Pánu slovy: *„Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, avšak ne má vůle at' se stane, ale tvá“ (Lk 22,42).*

Lucka

S kolárkem v kuchyni

... pořád a neustále slýcháváme hlasy, že je v české kuchyni málo ryb a zeleniny. Pořád a neustále slyšíme výzvy, abychom jedli zdravě, takže zkusíme skloubit obojí, a proto Vám dnes chci nabídnout pstruha, jak jej připravuji já, není to žádný recept spojený s nějakou konkrétní zemí, kterou jsem navštívil, ale je to prostě ryba, jak ji připravuji sobě a svým přátelům k lehké, ale zároveň syté večeři. Množství, které uvádím je pro dva, neboť tak nejraději trávím s někým čas, veškeré množství hodnoty si můžete upravit dle aktuální potřeby.

Potřebujeme:

- dva vykuchané čerstvé pstruhy, pokud použijete mražené, je třeba je rozmrazit
- 400 g mražené zeleninové tzv. Royal směsi, tedy směsi, kde jsou kousky brokolice, květáku a mrkve, čím větší tím lepší
- půl citronu a k tomu ještě jeden plátek
- tři stroužky česneku
- čajovou lžičku plátků chilli papriček, příp. dvě čerstvé chilli papričky nakrájené na drobné kousky
- olivový olej k namazání (nikoliv pomazání) pstruhů
- sůl a černý pepř - dle chuti
- arch papíru na pečení dle velikosti plechu, na kterém ryby pečeme.

Ryby důkladně umyjeme a osušíme. Čím méně vody v nich zůstane tím lépe. Pak je natřeme solí a černým pepřem. Pstruhy poté namažeme olivovým olejem a do rozřezaného místa po kuchání vložíme půl plátku citronu a stroužek česneku, který podélně rozřízneme napůl. Ryby máme připravené.

Zeleninovou směs uvaříme ve slané vodě nebo na páře. Když se vaří zelenina, rozpustíme máslo a šoupneme do něj chilli papriku a prolisovaný jeden stroužek česneku. Snažme se, aby se máslo nespálilo.

Rozehřejeme troubu na 190°C. Na pečicí plech položíme arch papíru na pečení, na něj dáme pstruhy a kolem nich rozložíme uvařenou zeleninu. Na ryby vylijeme rozpuštěné máslo s chilli a česnekem a pak to všechno vložíme do rozehřáté trouby. Ryby pečeme cca 20 min v horkovzdušné troubě, přičemž na posledních 5 min zvýšíme teplotu na 220°C. Upečení pstruzi pak přistanou na talíři spolu se zapečenou zeleninou. Dobrou chuť!

Przemek

Pochopit Církev

Svátost pomazání nemocných

Úžas nad tím, co Bůh koná: „Veliké věci mi učinil ten, který je mocný...“ (Lk 1, 49). To je téma už 25. Světového dne nemocných, který budeme prožívat 11. února, v den liturgické vzpomínky Panny Marie z Lourdes. Tento den byl ustanoven sv. Janem Pavlem II. v roce 1992 a připomíná nám jej také papež František ve svém poselství k letošnímu Dni nemocných. Odvolává se v něm na zjevení Panny Marie, která před půldruhým stoletím právě v tomto městě měla sv. Bernadetta.

„Pokorná dívka z Lurd vypravuje, že Panna, již nazývá „Krásná Paní“, na ni hleděla tak, jako se hledí na člověka,“ připomíná papež ve svém poselství. „Tato prostá slova popisují plnost vztahu. Bernadetta, chudá, ngramotná a nemocná, cítí, že Maria na ni hledí jako na člověka. Krásná Paní s ní hovoří s velkou úctou, bez blahosklonnosti. To nám připomíná, že každý nemocný je a stále zůstává lidskou bytostí, a tak je třeba s ním jednat,“ píše František. Zdůrazňuje nezrušitelnou důstojnost nemoc-

ných a postižených a také jejich životní poslání. Nikdy se nestávají jakoby „věcmi“, i přesto, že se zdají absolutně pasivní. Papež František upozorňuje na to, že Bernadetta po zjeveních svou nemohoucnost díky modlitbě přetvořila v podporu druhých. Obětovala svůj život za spásu lidstva, modlila se za hříšníky, což je právě mise, ke které jsou povoláni všichni nemocní. Bernadetta, která pak byla povolána k řeholnímu životu, se stala vzorem pro všechny pracovníky zdravotnictví.

Ve svém poselství k Světovému dni nemocných papež také vyzývá k šíření úcty k životu, zdraví a životnímu prostředí. Pracovníkům zdravotnictví a rodinám nemocných přeje, aby se vždy stávali radostnými znaky Boží lásky.

Světový den nemocných by měl také každého z nás vést k zamýšlení nad tím, jak my sami vnímáme nemoc v perspektivě naší křesťanské každodennosti. Když se stane, že je někdo z našich blízkých zasažen nějakou nemocí, přirozeně se mu snažíme pomoci. Uděláme si čas, zajistíme a přineseme všechno, co náš nemocný potřebuje. Naklepeme polštář, pořídíme speciální zdravotnickou postel, jen abychom ulevili v utrpení. Uděláme si čas, abychom nemocného navštívili, aby se náš trpící necítil osamocený nebo odstrčený. A to je dobře. Obrovské poděkování patří každému, kdo se o nemocné stará.

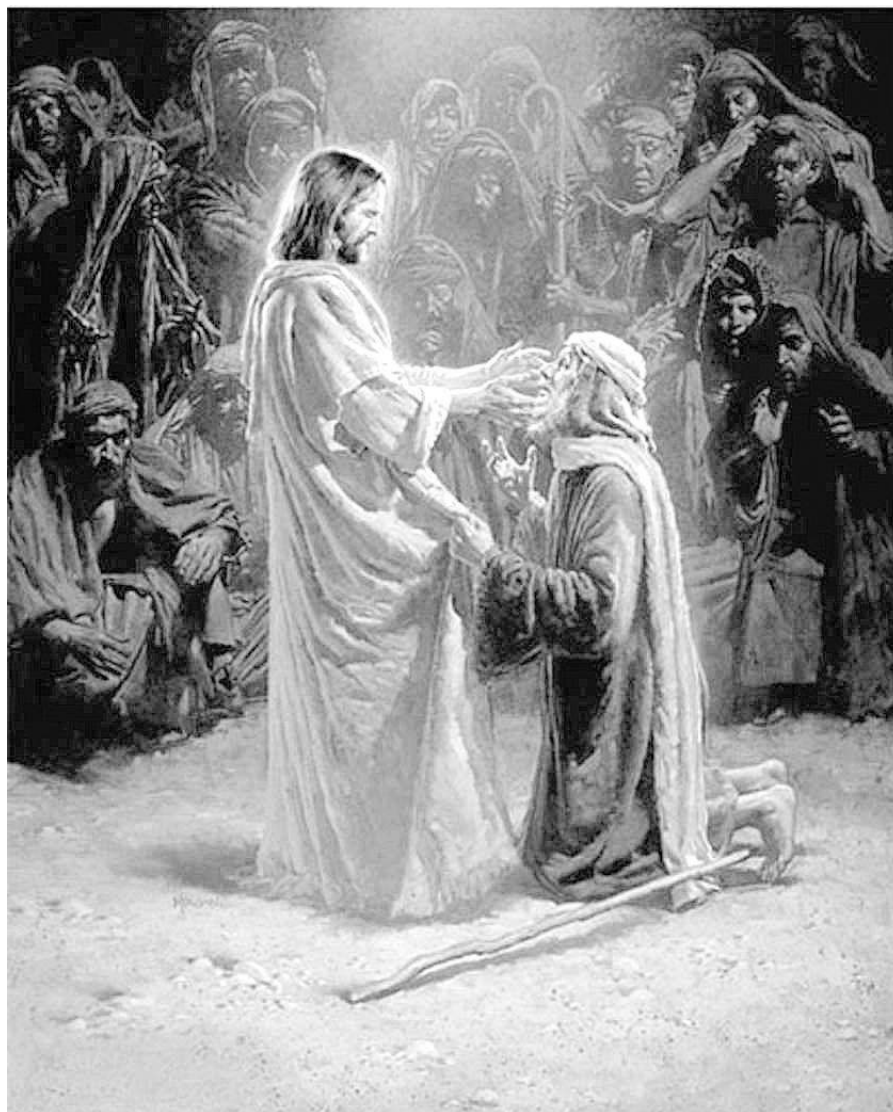
Nicméně je třeba pamatovat, že ty každodenní potřeby nevypovídají o celém člověku. Jsou potřeby materiální, duševní, ale také jsou potřeby duchovní, na které nesmíme zapomínat. I člověk nemocný má v sobě potřebu setkat se s Bohem, má potřebu svátostného života, ani toto nesmíme zanedbávat. Někdy se jako kněží setkáváme s velice smutnými a zároveň absurdními situacemi, které se týkají vlastně svátostného života. Když vyřizujeme pohřeb někoho z našich blízkých, tak se ve farní kanceláři setkáváme s otázkou, zda byl náš zesnulý zaopatřen, což znamená, jestli mu před smrtí bylo uděleno pomazání nemocných, rozhřešení a viatikum. Často slýcháváme odpověď: „Ne, my jsme to nečekali...“ Klasický příklad, babička, které je 98 let, 15 let na lůžku a „my jsme to nečekali...“. Zní to poněkud absurdně.

Ted' trochu k jednotlivým pojmům, které třeba pro někoho nemusí být vždy úplně dobře pochopitelné. Neustále u mnoha lidí funguje pojem „poslední pomazání“, který

není tak úplně správný. Tradice dala této svátosti tento obecný název ne kvůli tomu, že je to poslední úkon, ale poslední svátost v řadě všech svátostí, kterou přijímáme způsobem pomazání posvěceným olejem, nicméně je to svátost, kterou můžeme přijímat opakovaně, nejen jako poslední svátostný úkon v našem životě hned těsně před smrtí. Svůj původ má v novozákonním Listě sv. Jakuba, apoštola, který nás vyzývá k tomu, abychom se modlili za nemocného, jenž je uprostřed nás a aby jej presbyter (tedy kněz) mazal olejem za modlitby celé Církve.

„Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti, ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14-15)

Je to svátost, která má nemocného posilnit k uzdravení nebo k setkání s Pánem, pokud nám řekne: „Už dost, už je čas.“ Jde o svátost, kterou by měli přijímat pravidelně lidé starší 60 let, protože ačkoli se nám to těžce přijímá, naše tělo je už opotřebované a nemá tak skvělé regenerační schopnosti. Je to svátost, jak píše apoštol Jakub, která v situaci, kdy se člověk nemůže vyzpovídat, zaručuje odpuštění hříchů. Když to domyslíme do konce, tak co lepšího můžeme zajistit našim nemocným, než právě přijetí této svátosti? Obdobně se doporučuje, a je dobře, abychom pamatovali na to, že je dobré přijmout svátost pomazání nemocných před nástupem do nemocnice, před nějakým zákrokem nebo v případě vážnějších zdravotních potíží. Je to svátost, ve které nás Pán posiluje a Církev nás podporuje svou modlitbou, není důvod se čehokoli bát.

Dalším pojmem je podmíněná generální absoluce, tedy odpuštění všech hříchů v případě, že náš nemocný, ačkoli je třeba v kómatu, svých hříchů v duchu lituje. V přímém ohrožení života je možné generální odpuštění hříchů udělit i v situaci, že není možná jakákoli komunikace s nemocným. Dokonce spása člověka je tak důležitá, že tuto pravomoc, rozhřešit v nebezpečí smrti, zachovávají také kněží, kteří odešli z kněžské služby.

A ještě pojem viaticum, tedy pokrm na cestu, neboť „via“ z latiny znamená „cesta“. Tehdy, když je to možné, se svaté přijímání podává jako pokrm a posila na cestu do věčnosti. Co chtít víc, než aby Kristus vstoupil do našeho života a provedl nás zkušeností smrti,

abychom tou bránou do věčného života nemuseli projít sami?

Pochopitelně to nejsou všechny možnosti duchovní péče o naše nemocné, neboť přece ne každá nemoc vede člověka k odchodu z tohoto světa. Tady se otevírá prostor k pravidelnému duchovnímu a svátostnému životu našich nemocných, který je realizován pravidelnou návštěvou kněze o prvních pátcích v měsíci. Opět a zas je třeba trochu překonat mylné a staré přesvědčení, že pokud kněz se svátostmi přichází k nemocnému, tak je poslem smrti. Jedná se tady o naprosto normální a standardní praxi Církve, známou už z dob prvních křesťanů, kteří se shromažďovali k nedělní Eucharistii ve svých domech, neboť ještě

nebyly kostely, v sobotu po západu slunce, kdy podle židovského způsobu počítání času je už neděle, naslouchali Božímu Slovu a slavili Večeři Páně. Těm, kteří se pro nemoc nemohli zúčastnit shromáždění, nesli Tělo Páně do jejich domácností. Když tedy nemůžu jít do kostela, abych se vyzpovídal a přijal Eucharistii, tak je rozhodně dobré, abychom sledovali mši svatou v televizi nebo v rozhlasu a jednou za měsíc měli možnost vyzpovídat se a přijmout Tělo Páně, stačí jen zavolat na faru a nahlásit se a svátostný život může pokračovat i přes nesnáze spojené s nemocí.

Przemek

Rozhovor

Do Karviné jsem přišel na vlastní žádost

V srpnu 2016 pošlil řady našich kaplanů sympatický kněz, o. David Kantor. Co jej přivedlo do Karviné? Jaká byla doposud jeho životní cesta? Co rád dělá? Na to jsme se jej zeptali.

Kdy a kde jsi se narodil?

Narodil jsem se 11.02.1977 v nemocnici v Třinci. Rok jsem pak bydlel s rodiči v Jablunkově a potom jsme se stěhovali do Milíkova, což je kousek od Třince.

Máš sourozence?

Ano. Mám dvě mladší sestry. Starší, Míša, je učitelkou a zástupcem ředitele na základní škole v Jablunkově a mladší, Anička, je zdravotní sestrou. Nicméně od minulého roku jsou obě na mateřské. Míša porodila po 13 letech, kdy nemohli mít děti, Tobiáška a Anička na podzim porodila malou Emu.

Takže jsem dvojnásobným strýčkem, což je velká radost.

Chceš nám prozradit něco o svém dětství, dospívání?

Vždycky jsem rád hrál fotbal a rád jsem ministroval. Na táboře jsem byl jen jednou, protože jsem to neměl rád. Kromě toho jsem měl vždycky rád lyže. My, Horalé zkrátka vyskakuje již z lůna matky na lyžích :)

Ani si nepamatuji, kdy jsem se učil na nich jezdit.

Chtěl jsi být od malička knězem, nebo to přišlo až později?

Já jsem původně nechtěl být ani ministrantem. Všichni kolem mě ministrovali hned po přijímání, ale já jsem se rozhodl začít až po roce. Pak jsem viděl, jak ti, kteří začali hned po přijímání, postupně během školy odpadávali, a já jsem pořád panu faráři s něčím pomáhal. Když jsem měl 17 let, měl jsem na rok i povolení podávat svaté přijímání. Ale to rozhodnutí přišlo až v maturitním ročníku.

Takže na kněžskou cestu jsi se vydal hned po maturitě?

První silnější impulz jsem měl v 17, v létě, když jsme byli v Medžugorje. Hned na to, když jsem měl v únoru 18 a rodiče se mně zeptali, co bych si přál k narozeninám, jsem jim řekl, že bych chtěl jet zase do Medžugorje. Nakonec jsem jel i s tatínkem. A tam už přišlo i rozhodnutí. Zhruba po měsíci jsem si svolal oba rodiče do

jednoho pokoje, posadil se před ně a sdělil jim, že chci jít do kláštera.

Jaké byly jejich reakce?

Nejdřív na mně hleděli, že jsem spadl z višně, protože já jsem se o tom nikdy s nikým nebavil. Ono ještě kdyby mi to někdo řekl v 16, tak

bych se mu vysmál. Samozřejmě, tatka to, jakožto chlap, nesl trochu hůř. První 2-3 roky byly pro něj těžké, ale později mi řekl, že je rád, že jsem knězem. A maminka, jakožto žena, to vnímala trochu jinak. Myslím, že jí to taky bylo trochu líto, ale spíše souhlasila. Zhruba ve 2. nebo 3. ročníku semináře se to zlomilo a s rodiči jsme přešli ze vztahu rodiče-syn na partnerství, na dospělou úroveň.

Jakou řeholi jsi zvolil?

Šel jsem k františkánům, kteří jsou v Jablunkově. V podstatě jsem se rozhodoval mezi třemi řády. Z Jablunkova jsem znal františkány, z Horní Lomné karmelitány a z dob střední školy jsem z Těšína znal jezuity. De facto vstoupení do všech těchto řádů znamenalo studia v Polsku.

Jak tedy probíhala Tvoje formace v řádu před svěcením?

Františkáni mají hlavní sídlo v Katowicach-Panwenikach, takže tam jsem prošel celou formací. Nejdříve byl postulát, ten jsem měl zkrácený na 3 měsíce. Potom začal noviciát, což je rok, kdy je třeba srovnat to mužstvo. Přijdou kluci z různých prostředí (my jsme třeba měli mezi sebou i Ukrajince, kteří poprvé v životě viděli vidličku a nůž). Během noviciátu se také poznává ducha toho řádu. Měli jsme 2 hodiny týdně historii řádu, abychom ji poznali. A po noviciátu jsem šel studo-

vat. Nejdříve 2 roky filozofie a potom 3,5 roku teologie. Poslední půl rok byla už jáhenská služba. Byl to krásný čas. Samozřejmě jsem si tam prožil i krize, ale to k tomu patří. Většinou ti, kdo během celých studií ani jednou nazapochybovali, potom odcházejí z kněžství. To jsem viděl i u mých spolužáků z ročníku.

Kdy jsi tedy přijal svěcení?

Jáhenské svěcení jsem přijal ve své farnosti, z čehož měl velkou radost můj farář, který mně prakticky vychoval. Kněžské svěcení jsem pak přijal 09.05.2002 a primici jsem měl 01.06.

Kam jsi šel po svěcení?

První měsíc jsme se spolužáky, podle polského zvyku, jezdili po všech klášterech, které patřily ke katowické provincii a udělovali tam novokněžské požehnání. Potom červenec a srpen jsem strávil tak, že jsem zastupoval starší kněze, aby mohli jet na dovolenou. Po prázdninách mě, jelikož jsem uměl česky, poslali do Čech, přímo do české provincie, konkrétně do Uherského Hradiště. Bylo to těžké, protože tam byli všichni řeholníci již starší a drželi se svého klasického stylu. Nicméně po roce působení v Hradišti jsem měl nastoupit na základní vojenskou službu. Sice jsem měl podané, že půjdu na civilku, ale ten papír ztratili, tak jsem musel jít. Nicméně provinciál se spojil s hlavním vojenským kaplanem v Praze, tím byl tehdy Tomáš

Holub, současný plzeňský biskup, takže jsem první 3 měsíce prošel základní výcvik a zbylých 9 měsíců jsem pomáhal Tomášovi na Hradčanech. Po roce jsem se vrátil opět do Uherského Hradiště.

Jak se tedy stalo, že jsi se stal diecézním knězem?

Po 2 letech v Hradišti přišla další krize, hlavně ohledně řádu. Fungoval jsem tam v podstatě více ve farnosti než v klášteře a navíc jsem byl i nemocničním kaplanem. Bylo to náročné a někdy se mi to zdálo až zbytečně moc. Jenže mně šťvalo, že my jsme byli docela uzavřený klášter. Svátý František chtěl, aby bratři pomáhali místním farářům a kázali. A u nás bylo naprosto normální, že jsme si 4 kněží sloužili koncebrovanou mši, zatímco nějaký farář měl 2 mše a pohřeb. Připadalo mi to velmi nekolégiální a byl jsem zklamáný z toho řeholního života. Kromě toho jsem prožíval i osobní krizi, kdy jsem si zkrátka uvědomil, že nezvládám.

Jak tedy probíhá přechod z řádu do diecéze?

Nejdříve jsem musel mít ústní souhlas některého z biskupů, že mně přijme. Zašel jsem tedy za ostravským biskupem a získal jeho svolení. Potom jsem napsal dopis generálovi, ve kterém jsem na 2 A4 napsal, co se mi v řádu nelíbí a na 2 A4 jsem napsal, jak to vše prožívám a že nezvládám. Pak jsem 5 měsíců čekal v Bohumíně na vyjádření generála a od 01.11. jsem nastoupil jako diecézní kaplan v Bohuslavicích.

Takže Tvoje první farnost byly Bohuslavice.

Ano. Byl tam pan farář, Kazimír Bubba, a kromě Bohuslavic jsme spravovali ještě Bělou a Závadu. Po roce jsem navíc dostal pod křídla jako administrátor nedalekou Chuchelnou. Po odsloužených necelých 3 letech v Bohuslavicích (což bylo již pro mě typické, protože od svěcení jsem nikde nebyl déle než 3 roky) mne biskup jmenoval farářem ve Strahovicích a Chuchelné. Přišel tedy čas loučení s o. Kazimírem, ale i potom jsme zůstali v kontaktu a vypomáhali jsme si.

Strahovice. Jak dlouho jsi tam byl?

Skoro 6 let. Tam právě cítím takový zlom a opravdu těžkou krizi. Každý člověk má tendenci někde zakořenit, a když já jsem nebyl nikde déle než 3 roky, nezakořenil jsem. Zhruba po 2 nebo 3 letech končí takové oťukávání s farníky a kněz si už zvykne a začne se mu tam líbit. Nakonec tam zakoření. Zlom nastává ve 4.-5. roce, a pro mne to skončilo skoro tragicky. Myslím si, že u kněze není nebezpečím jen to, že se zamiluje do ženy a odejde, ale také to, že se zamiluje do farnosti a do toho místa. Já jsem to pak už cítil velmi silně a neuměl jsem se toho pocitu zbavit. Začal jsem se bát, že přijde dekret. Věděl jsem, že dříve nebo později přijde a já s tím nic neudělám. Vůbec jsem si nedokázal představit, jak to změnit. Nakonec jsem se psychicky dostal do, jak se mi tehdy zdálo, divného stavu a projel jsem se do Říma. Už jsem si neuměl poradit sám se sebou. Když jsem pak odjel, myslel jsem si, že už mi asi fakt „hráblo“.

Jaké byly reakce lidí kolem tebe, když jsi se vrátil?

Různé. Ve farnosti bylo vidět, že část je už proti mně a část to chápala. Docela mně ale překvapily reakce policie, psycholožky a psychiatra. Na policii mi řekli, že jsem dospělý člověk, bydlím sám a můžu jet, kam chci. Jen že bylo zvláštní, že jsem se nedostavil do práce a že mně hledali kvůli toho, že jsem cukrovkář. Musel jsem také absolvovat psychologické a psychiatrické testy, jejichž výsledky mně hodně překvapily. V podstatě mi oba vysvětlili, že se v podstatě nic zvláštního nestalo :) Psychika totiž opravdu funguje tak, že když člověk neví jak všechno uchopit, když má strach a vidí vše bezvýchodně, tak by nejraději všeho nechal a někam odjel. To je údajně naprosto normální a běžné. Nicméně já jsem byl zvláštní v tom, že jsem vážně odjel, k tomu se už většinou nikdo nedostane.

Dá se teď, s odstupem času zhodnotit, zda Tvůj „výlet“ pomohl?

Bylo to uvolnění. Když takhle odejdeš, dostaneš se potom do stavu, kdy už víš, že by to chtělo se vrátit, ale naprosto nic neočekáváš. A to je to uvolnění. V podstatě ti je všechno jedno. Pro mne to byl čas, kdy jsem se i více modlil a snažil jsem se opět vše položit na oltář.

Co jsi dělal po návratu z Říma, kromě obcházení lékařů apod.?

Měsíc po mém návratu se vdávala mladší sestra, takže to byla spoň radost. I to jako kněží potřebujeme, ty obyčejné radosti. Šok ale přišel předloni v červnu, kdy mi tragicky zemřela maminka. Už to vypadalo, že vše bude dobré a najednou takový šok. Nicméně s biskupem jsem měl domluvené, že ještě rok zůstanu ve Strahovicích, abych se dal doporádku a potom šel jinam. Nakonec ale biskup rozhodl jinak a hned na začátku prázdnin mě poslal jako kaplana do Krnova.

Takže z faráře jsi se stal kaplanem. Jak jsi to snášel?

V každé farnosti to má farář vždycky těžší, protože nese celou tíhu farnosti. Kdežto kaplan to má lehčí. Snaží se pomáhat faráři, vyhovět mu, ale nenese tíhu. Většinou kaplan má i víc času na prožívání vztahu s Bohem než farář. Takže kaplanování je hezké.

Nicméně Krnov nebyl pro mne, tam jsem se úplně zlomil. Nedokázal jsem se uchytit na novém místě, protože jsem ještě nevstřebal všechny minulé události. Nakonec mi můj lékař (ve spolupráci s psychologem) napsal dlouhodobou nemocenskou z důvodu syndromu vyhoření. V červenci 2016 jsem pak přišel za biskupem s tím, že bychom to mohli zase zkusit... a od srpna jsem v Karvině :)

A Przemek Tě přijal :)

Momentálně jsem vděčný jak biskupovi, tak Przemkovi, že jsem zde mohl přijít. Biskup většinou na mladé kněze používá dekret kvůli poslušnosti, což je srozumitelné. Kdežto já jsem poprosil, abych si mohl sám vybrat. Věděl jsem, že nemám ještě na to, abych vedl farnost a že musím jít někam jako kaplan. Zároveň jsem věděl, že nemůžu jít k někomu cizímu. Potřeboval jsem někoho, s kým si rozumím, tak jsem prosil, abych mohl jít k Przemkovi. S Przemkem se známe už delší dobu, jsme i stejně služebně staří. On byl v Bolaticích, což je sousední farnost Strahovic a Chuchelné. Byli jsme v děkanátu 4 kněží podobného ražení (Przemek v Bolaticích, Kazimír v Bohuslavicích, Pavel Kuchař v Dolním Benešově a já), tak jsme se smáli, že jsme založili svůj miniděkanát :) Vzájemně jsme si pomáhali, zastupovali se, scházeli se (většinou u Przemka u dobrého jídla a pití)...

Takže Karvinou sis vlastně vybral sám, že?

Až tak bych to nenazval. Já bych spíše řekl, že jsem si vybral Przemka :) Pochopitelně jsme mu před tím zavolali a on byl nadšený, protože si přál, aby tady byl ještě někdo další.

Než jsi zde přišel, slyšel jsi něco o Karviné? Věděl jsi, kde leží apod.?

Určitě. Můj kamarád tady studoval průmyslovku, takže na střední jsme občas zajeli vlakem kousek dál, do Karviné, a courali se po městě. Navíc potom moje mladší sestra tady dělala zdravotní školu.

Farnost jsi ale neznal, že? Spíše město.

Ano. Město, lázně, protože můj tatínek tady jezdil do lázní. A znal jsem Karvinou taky z vlaku :)

Co Tě v Karviné na první pohled zaujalo, překvapilo?

Nejzvláštnější pro mne byl pohled na náměstí. Když jsem viděl, že některé domy tam jsou takové neupravené a umírají, řekl jsem si, že to s Karvinou musí asi jít nějak z kopce. Co mě také zaujalo je její velikost. Je to neskutečně velké město, ve kterém by podle mne měly být aspoň 3 farnosti. Určitě by se tady hodil i nějaký kostel na sídlišti, jak třeba v Ostravě-Zábřehu.

Jaké byly Tvoje první pocity při příchodu do Karviné a jaké jsou dnes? Cítil ses tady přijatý?

Abych pravdu řekl, nějaké přijetí jsem ani neočekával. Příchod tady to byl pokus zase se rozjet v kněžské službě po všech těch peripetích a zlomech. Spíše jsem řešil sebe, svoje kněžství, než abych řešil, co přijde zvenčí. Ta farnost tady fungovala už beze mně, vím, že je tady farář, který funguje, tak jsem si říkal, že momentálně jdu trochu bokem.

Máš v Karviné s něčím vysloveně problém?

Bojuji teď s tím, abych nespádl do druhého extrému. Ve Strahovicích jsem si ten kraj, tu farnost zamiloval natolik, že jsem měl až fóbii z dekretu. Teď pro změnu bojuji s tím, abych nestavěl zeď, abych nebral

vše jen pracovně a nikoho si nepřipouštěl k sobě. Ta uzavřenost je totiž špatná. to vím.

Naučila Tě už Karviná něco?

Ano. Učím se zde to, co jsme nikdy neuměli, protože jsem to v těch malých farnostech nepotřeboval – práci na počítači :) Nikdy jsem k tomu netíhnul. Spíš mi vadí, že lidé jsou dnes schopni sedět vedle sebe a psát si, místo aby se pobavili. Dnešní člověk trochu ztrácí kontakt s reálným životem. Ten virtuální ho natolik uchvátí, že člověk pak už nevychází do světa a stvořeného Bohem, což je problém.

Jaké máš zájmy? Co rád děláš?

Vždycky mně bavil sport. V létě kolo, fotbal, basketbal, volejbal, ping-pong, občas tenis, plavání... Všude, kde se dalo zaplavat, ponořit, jsem byl ve svém živlu. V zimě pro změnu mám nejraději lyžování a kdysi jsem hrával na rybníčních hokej. Donedávna jsem dost chodil i po horách. Jedním z mých koníčků je i jídlo, rád něco ukuchťím. Třeba na Silvestra jsem tady kněžím naservíroval pochoutku. Sušené švestky, do nich podle velikosti dát mandle a k tomu koupit anglickou slaninu. Tu švestku zabalit s mandlem do slaniny, dát to na plech a zhruba na 150 stupňů dát na 5-10 minut do trouby. To se tak krásně speče dohromady. Chutnalo to. A i já to mám rád. Mám také rád hudbu. Prakticky všechny styly kromě klasického šlágru. Poslouchám spíše hudbu,

kteřá se hraje v rádiích. Kromě toho mám ještě moc rád i polské kabarety :)

Jaké dárky Tě potěší?

Praktické. Miluji praktické dárky, protože kněze s dekretem čeká stěhování. Co tedy využiju, s tím se přestěhuji a zbytek, takové ty pracholapky, to většinou porozdávám (Někteří dárči to nemají rádi, ale zkrátka musí přijmout to, že kněz si nemůže nechávat všechno.) Takže mám rád praktické dárky, jako třeba tady... soudek piva... něco na sprchování, dobré vínko, něco dobrého k jídlu... nebo třeba i lístky na koncert nebo do kina.

Zkrátka to, co využiješ nebo ti zůstane z toho zážitků.

Je něco, co bys chtěl ještě říct našim farníkům? Co nezaznělo.

Chtěl bych

říct, především těm, kteří jsou tak staří jak já a starší, že farnost to není farář a kaplani, nebo ti co mají dekret, ale farnost jsme všichni. Každý nějakým způsobem přispívá, minimálně modlitbou. Je nutné, abychom cítili zodpovědnost za farnost.

A dále bych jim přál, aby se jim povedlo spojit v životě tělo a duši. Myslí si, že štěstí závisí na tom, zda dokážeme spojit v sobě tu lidskou a duchovní stránku. Nejsme jen tělo a nejsme jen duše. Zanedbávání jednoho nebo druhého je špatné. Přál bych tedy farníkům, aby si byli vědomi toho, že jsou věci, které jsou hmatatelné a fyzické a jsou věci, které nevidíme, ale věříme, že jsou. I toto potřebuje člověk k životu. Člověk není jedna, ale dvě skutečnosti, které jsou proti, ale jsou v jednotě.

Děkuji.

rozhovor vedla Terka

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

06.02.2017-05.03.2017

(stav ke dni: 30.01.2017)

po 06.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + z rodiny Blatoňové, Bartoškové a kluky Opátovy
út 07.02.	7:00	Cz	O nová kněžská a řeholní povolání
st 08.02.	7:00	Pl	Za ochranu života lidského od počátku do přirozené smrti a za nenarozené děti
	18:00	Cz	Za Marii Szajterovou, manžela Adolfa, syny Antonína, Aloise, Boleslava a jeho ženu Vilmu, za rodiče z obou stran a za rodinu Szustrovou
čt 09.02.	7:00	Cz	Za + Bronislavu Damkovou a za duše v očistci
	18:00	Pl	Za + Natalii i Josefa Gospodarczyków, za + Terezię i Vasila Gospodarczyków, za + Marię Szeligową, + Emila Szotka oraz za + Viktora Gospodarczyka i jeho ženu
pá 10.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Na poděkování za 99 let života, s prosbou o Boží ochranu a přímluvu Panny Marie a Všetech Svatých
so 11.02.	7:00	Cz	Za + Veronu Sapietovou, s prosbou o ochranu Boží pro živou rodinu
	18:00	Pl	Za Karola Szwedę, rodičů z obou stran oraz za + rodzinę Stuchlików i Pająków
ne 12.02.	6:30	Pl	Za + Ernesta Brodę, brata Wilhelma, rodičů z obou stran oraz za żywą rodzinę do Opatrzności Bożej
	8:00	Cz	Za maminku Žofii (82.výr.) a za duše, na které nikdo nepamatuje
	9:30	Pl	Za + Antoniego Stolarza (50.roczn.), + rodičů oraz za żyjących członków rodziny, powierzając ich Opatrzności Bożej
	11:00	Cz	Za + Aloise a Žofii Janoschcovy, syna Liborka a do ochrany Boží za žijící rodinu Janoschcovou
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 13.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Jaroslava Lemela (12.výr.), rodiče z obou stran, švagrovou Stanislavu a za živou rodinu
út 14.02.	7:00	Cz	Za + Rudolfa a Karolinu Kowalikovy, rodinu a za duše v očistci
st 15.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Bruna Michalika, jeho rodiče, duše v očistci a za živou rodinu
čt 16.02.	7:00	Cz	Za + manžela Adolfa Lipku, rodiče a sourozence, duše v očistci, za + Josefa a Marii Górecké, za + rodiče Františka a Amálii Macurovy a za živé rodiny, s prosbou o přímluvu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + meža Richarda Švana(5.roczn.), + rodičů, dvou bratrů, za + sestru Hildegardu Paris (25.roczn.), brata Gerharda, rodičů i dzidků, za + Paulinę i Karola Posmyków oraz za całą rodzinę Nieborowskich i Plurów, za dusze opuszczone, o których nikt nie pamięta oraz za wszystkich żyjących członków rodzin, powierzając ich Opatrzności Bożej
pá 17.02.	7:00	Pl	Na poděkování Bogu i Maryi za přijaté lasky i z prosbou o koleje, za dusze v čistci, o kterých nikdo nie pamięta oraz za ks. Reháka
	18:00	Cz	Za umírající, s prosbou o přímluvu sv. Josefa
so 18.02.	7:00	Cz	Za + rodiče Boženu a Josefa Příleské, za + rodiče Gustava a Anežku Žurkovy a za celou rodinu na poděkování za přijatá dobrodíní, s prosbou o další a za duše v očistci
	18:00	Pl	Za rodzinę Mańák, z prosbou o zdrowie i dary Ducha Świętego
ne 19.02.	6:30	Pl	Za + Antoniego Cechla, jeho synová Boženę, ciężko chorą ženę Marię, za żywą rodzinę do Opatrzności Bożej
	8:00	Cz	Za živou a ochranu Slabou, Kremerovou, Brecherovou, duše v očistci a na poděkování za život, s prosbou o ochranu Boží
	9:30	Pl	Za Brunona Pieczkę (1.roczn.), jeho + rodičů i teściů, ich rodičů, rodzeństwo oraz za żyjącą rodzinę do Opatrzności Bożej
	11:00	Cz	Za + Felixe Szkutu, manželku a rodiče Szkutovy, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu a přímluvu Panny Marie
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 20.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + a živou rodinu Mikoškovou a Starečkovou
út 21.02.	7:00	Cz	Za společenství živého růžence
st 22.02.	7:00	Pl	
	18:00	Cz	Za + Viktora Kulu, manželku, syna a rodinu Kulovou, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu a přímluvu Panny Marie
čt 23.02.	7:00	Cz	Za + rodiče Marii a Ondřeje Zubalovy, strýce Tibora a Františka
	18:00	Pl	Za + Barbarę i Andrzeja Burzyńskich, brata Aleksandra, za + rodzinę Burzyńskich oraz za dusze w czyszczeniu

pá 24.02.	7:00	Pl	Za + Marię Hamplovą (10.roczn.+), + męża Alojzego oraz z prośbą o Boże błogosławieństwo dla żyjących członków rodziny
	18:00	Cz	Na poděkování za dar života (90 let), s prosbou o dar víry a ochranu Panny Marie
so 25.02.	7:00	Cz	Za + Leonarda Zrníka (5.výr.+) a za živou rodinu
	18:00	Pl	Za + Walerię Sikorową, męża, dusze w czyśćcu cierpiące oraz w pewnej intencji
ne 26.02.	6:30	Pl	Za + Tadeusza Michnika, rodziców, brata Brunona, Julianę, Konrada rudol, Katarzynę Wolny, ks. Edwarda Gottsmana, rodziców, rodzeństwo oraz dusze w czyśćcu cierpiące
	8:00	Cz	Za + rodiče Annu a Vendelína Volfovy, + Anastazii a Josefa Pukowiecovy, + rodiče z obou stran, + švagrovou Lídii a + švagry Oldřicha a Josefa
	9:30	Pl	Za Vladislava Brode, žonę Alžbětu, wnuczkę Kateřinu, brata Karla, za + rodzcíw, z prośbą o opiekę Panny Maryi Frysztackiej za żywych członków rodziny Bielczyków, Brodów i Fabiszów
	11:00	Cz	Za + Annu Kucharczykovou (nedoř.60), + rodiny Kucharczykovou, Novotnou, Pastorkovou a s prosbou o požehnání pro živé rodiny
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 27.02.	7:00	Pl	Za + Eufrozinę i Josefa Pietraszów, za + Viktora i Annę Pietraszów, za + Emanuela i Justinę Pietraszów oraz za + Annę i Adolfa Wiertelorzów
	18:00	Cz	Za zemřelé pohřbené tento měsíc beze mše svaté
út 28.02.	7:00	Cz	Za + Jaroslava Rejdu, rodinu Rejdovou a za duše v očistci
st 01.03.	6:00	Cz	Za + Jana Holásku a živou rodinu Holáskovou, za + Jindřicha Koždoně a za živou rodinu Koždoňovou a za Reného Koždoně
	7:00	Pl	Za + Marię i Emanuela Gawlowskich i za + rodzcíw z obydwu stron
	16:30	Pl	Za + Lilianę Podstawka (nedoř.75) oraz za + męża Józefa
	18:00	Cz	Za děti a vnoučata, s prosbou o dar zdraví, pokory, trpělivosti, větší víry a dary Ducha Svatého a na poděkování za 83 let života paní Anny Lukášové
čt 02.03.	7:00	Cz	Za + rodiče Míchlovy a Haroníkovy
	18:00	Pl	Za + Huberta Antošíka, jeho + žonę, za + Jana Harabicha, + prof. Rafaela Sázela, + Ericha Stuchlíka, + dr Josefa Pulcera oraz za dusze w czyśćcu, o których nikt nie pamięta
pá 03.03.	6:00	Cz	Za + z rodiny Šliwkové, Cihlářové, Gamrotové, Smužové, Piskórzové, Siudové a Dworokové
	7:00	Pl	Za + Irenę i Bronislawa Palów i za dusze w czyśćcu
	18:00	Cz	Za nenarozené, potracené děti, jejich rodiče a lékaře s prosbou o ochranu života v naší zemi
so 04.03.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Józefa Böhma, rodzcíw z obu stron, brata Józefa, Stefanię Wilczek, z prośbą o Bożą Opatrzność
ne 05.03.	6:30	Pl	Za + Franciszka Glińskiego (25.roczn.) i za rodzcíw z obydwu stron oraz za żyjących z rodziny Wróblewskich i Glińskich, powierzając ich Opatrzności Bożej
	8:00	Cz	Za + Ericha Hlawiczku (20.výr.+) a za duše v očistci
	9:30	Pl	Za + męża Ludovita Bastę, Štefana Pažitka, jeho syna alexandra, Milana Čepeka oraz za żywe rodziny, powierzając je opiece Bożej
	11:00	Cz	Za Arnošta Ponču a za živé členy rodiny, s prosbou o ochranu boží a Panny Marie
	18:45	Cz	Za + rodiče Antonína a Marii Mlynkovy a za bratra Zdeňka

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Příští číslo *Naší farní rodiny* vyjde v neděli 26.02.2017

Uzávěrka v pátek 17.02.2017

Co nás čeká... a nemine

sobota 11.02. - vzpomínka Panny Marie Lurdské, v 10:00 hod. ve farním kostele ve Fryštátě bude mše svatá ze nemocné s udílením svátosti pomazání nemocných;

neděle 19.02. v 15:00 hod. - oslava 50. narozenin P. Petra a 40. narozenin P. Davida, v 15:00 hod. pobožnost v kostele a pak otevřená, společná oslava v sále PZKO Karviná - Fryštát;

neděle 12.02. v 15:00 hod. - dětský karneval v sále PZKO Karviná - Fryštát, masky dětí a dospělých vítány;

středa 01.03. - Popeleční středa, začátek doby postní, den přísného půstu. Mše sv. s udílením popelce v 6:00 (CZ), 7:00 (PL), 16:30 (PL) a 18:00 (CZ) - všechny bohoslužby budou ve farním kostele.

Pravidelná setkávání farních společenství:

Angličtina (Beginner)	středa 18:00-19:30
Angličtina (Elementary)	pondělí 18:00-19:30
Biblická hodina	1. a 3. čtvrtek v měsíci v 19:00
Biblické společenství	úterý v 18:00
Farní volejbal	pátek 19:00 (ZŠ Dělnická)
Komorní sbor	pondělí 16:15-17:45
Ministranti	1. a 4. pátek v měsíci v 16:30
Neokatechumenátní cesta	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 19:00
Podávající sv. přijímání	4. sobota v měsíci v 19:00
Polska schola	šroda o godz. 15:00
Schola (česká)	každý pátek v 16:30, každou neděli po „osmové“ mši sv.
Scholička	každý pátek v 15:25
Společenství „Pro všechny“	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 9:30
Společenství mládeže	2. a 4. pátek v měsíci v 19:00
Společenství mladých manželů	1. pondělí v měsíci v 17:00
Společ. Sekulárního františkánského řádu	4. neděle v měs. v 15:00 (katech. dům)
Společenství starších manželů	3. úterý v měsíci v 19:00
Společenství středních manželů	2. nebo 3. úterý v měsíci ve 20:00
Varhaníci	2. sobota v lichém měsíci v 19:00
Zvoníci	3. pátek v měsíci v 19:00

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek – začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 03.03. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litaní k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté v 7:00 (PL); a v 17:45 hod. (CZ). Od 16:00 hod.

možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši svaté adorace s modlitbou chval, díky a proseb.

Návštěvy nemocných:

pátek 03.03. od 9:00 hod.

sobota 11.02. v 10:00 mše svatá s udílením svátosti pomazání nemocných

Zpráva

V českém pohřebnictví se konečně schyluje ke změně, která by měla umožnit citlivý přístup k pozůstalým.

Chystaná novela zákona o pohřebnictví umožní mimo jiné rodičům, kterým se narodilo mrtvé dítě, vypravit mu pohřeb a s tragickou událostí se tak lépe vyrovnat, a to i tehdy pokud hmotnost mrtvé narozeného dítěte byla méně než půl kilogramu a dítě se narodilo dříve než po ukončeném 22. týdnu těhotenství. Podle současné legislativy se totiž rodiče nemohou se svým dítětem rozloučit, pokud hmotnost plodu nepřesáhne půl kilogramu.

Za mrtvě narozené dítě se v současné době považuje to dítě, které váží více než půl kilogramu. Mrtvě narozené dítě vážící méně než půl kila je stále označováno jako potracený plod. Do roku 2012 byla ještě váha stanovená na kilogram. Pokud nelze váhu zjistit, platí pravidlo, že matka musela být v době potratu či porodu minimálně ve 22. týdnu těhotenství.

Podle posledních údajů přišlo v ČR na svět 366 mrtvě narozených dětí a došlo k téměř 40 tisícům potratů, z nichž zhruba 14 tisíc bylo samovolných.

Podle zákona o zdravotních službách jsou totiž i v současné době mrtvě narozené děti vážící méně než půl kilogramu považovány za potracený plod, tedy za odpad, který musí nemocnice likvidovat ve spalovně, a pokud ji nemá, pak v krematoriu, ovšem pouze v režimu anatomicko-biologického odpadu. Tedy společně s amputáty, vyňatými částmi těla.

Přitom například Slovensko rodičům umožňuje pohřbít ostatky plodů již deset let, stejně jako Německo, Rakousko a další evropské země.

Na vládu se novela zákona o pohřebnictví dostane během září. Pokud projde Sněmovnou, platit by mohla začít od července příštího roku.

Lucka

Ze života farnosti

Tříkrálové koledování

„Den přeslavný jest k nám přišel, v němž má býti každý vesel, radujme se, veselme se, v tomto novém roce...“

V neděli 8. ledna, tedy u příležitosti svátku Křtu Páně, jsme se sešli ke společnému zpěvu koled. Nejdříve nás hlásky zpěváků scholičky přenesly, a teď si myslím, že nebudu daleko od pravdy, když napíšu, do „samého nebe“, kde nám jako správná parta neposedných andělíčků – uličníčků ukázali, co se vlastně doopravdy v nebi dělo před narozením Ježíška. Vtipná a nápaditá scénka byla provázena písněmi se sóly a doprovodem flétny. V lavicích kostela nezůstala jediná tvář bez úsměvu a mnohdy bez suchého oka. Scholičku, po společném zpěvu směsice koled, jež jsme si všichni s chutí a z plných plic zazpívali, vystřídal polská a česká schola se spirituálovými vánočními písněmi. K příjemné atmosféře přidal také svou koledu komorní sbor. Společné hodinové zpívání tak završilo mystérium vánočního času. Jsme moc rádi, že nás od těchto chvil plných hřejivé atmosféry neodradily ani nepříjemné mrazivé teploty a již dnes se těšíme na naše další společné koledování.

„...Abysme k vám za rok přišli a vás ve zdraví zas našli, radujme se, veselme se, v tomto novém roce...“

Den přeslavný jest k nám přišel, koleda

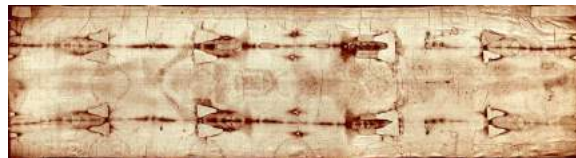
Scholička, polská a česká schola, komorní sbor a varhaníci

Monika

Pozvánka na výstavu: Turínské plátno

Ve dnech od 17.1. do 16.4. 2017 máme možnost na Zámku Fryštát v Karviné zhlédnout největší záhadu v dějinách křesťanství. Můžeme si zde prohlédnout historickou kopii Turínského plátna z roku 1651, do něhož mělo být zabaleno Kristovo tělo po sejmutí z kříže. Kopii plátna zapůjčil Broumovský klášter a jedná se o jednu z celkem čtyřiceti, které se ve světě nacházejí. Broumovská kopie Turínského plátna je jediná ve střední Evropě a patří k nejzdařilejším. Originál je od konce 16. století uložen v italském Turíně.

Výstava zabírá tři přízemní místnosti zámku. Plátno o rozměrech 4,36 metrů na délku a 1,1 metru na šířku je vystaveno v samostatné místnosti se zatemněnými okny a speciálním osvětlením. V dalších místnostech jsou informace o Broumovském klášteře, nález plátna mnichy tamního kláštera v roce 1999, o originálním plátně, které je považováno za pohřební rubáš Ježíše Krista.

Na plátně můžeme vidět otisk mužské postavy, přičemž se ve skutečnosti nejedná o obtisk těla, ale o „vypálenou“ projekci muže, první historicky negativ. Otisk muže je viditelný pouhým okem při pohledu z větší vzdálenosti, navíc při fotografování jasně vystupuje mužská tvář připisována Ježíši Kristu. Tato tvář není při prohlížení pouhým okem patrná.

Je to pravá podoba Krista či nejdokonalejší zbožný podvrh? Spor o pravost této neznámější křesťanské relikvie stále trvá a vzbuzuje zájem vědců z celého světa, přičemž jeden vědecký závěr vyvrací druhý.

Lucka

Vánoční betlémy

Vánoční čas jsme si v naší farnosti zpříjemnili zájezdem na prohlídku betlémů, který uspořádal spolek křesťanských žen pod vedením organizátorky paní Evy Hellerové (které touto cestou ještě jednou děkujeme za příjemně strávený čas, jež nás duchovně obohatil).

V rámci výletu jsme se dne 29.12. 2016 v časných ranních hodinách vydali autobusem na prohlídku kostelů, betlémů a far na Opavsku.

Navštívili jsme kostel Nejsvětější Trojice v Bohuslavicích, kapli sv. Urbana v Závadě, kostel sv. Jana Křtitele v obci Bělá, kostel sv. Stanislava v Bolaticích, kostel sv. Martina v Dolním Benešově a kostel sv. Bartoloměje v Kravařích s vitráží Panny Marie rozvazující uzly, kde dnes působí P. Daniel Vícha.

Lucka

Nашe farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši 17 Kč.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1,
tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špírková,
Eva Steffanová, Jana Lokajová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová,
Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechúr

Tříkrálové koledování

08.01.2017

